DEN *danske*
STJERNE

August 1976,
125. årgang, Nummer 8

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1976,
125. årgang, Nummer 8

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkhahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 39,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 6.00 (surface mail)

INDHOLDFORTEGNELSE

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

AF PRÆSIDENT
MARION G. ROMNEY

BØN ER NØGLEN

Fornylig var der én, som stillede spørgsmålet ,,Hvorfor skal vi bede?"

Vi bør bede, fordi bøn er uundværlig, hvis vi skal nå det egentlige formål med tilværelsen. Vi er Guds børn. Som sådanne har vi mulighed for at nå hans fuldkommenhed. Frelseren selv inspirerede os til at have det håb, da han sagde:

,,Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen er fuldkommen." (3. Nephi 12:48)

Ingen vil nogensinde nå en sådan fuld-

kommenhed, medmindre han vejledes dertil af ham, som er fuldkommen. Og vejledning fra ham kan kun opnås gennem bøn. I vores stræben opad er den jordiske tilværelse, som vi nu gennemlever, et nødvendigt led. For at opnå fuldkommenhed måtte vi forlade vort hjem i forudtilværelsen og komme til jorden. Under denne overførsel blev et slør trukket for vore åndelige øjne, og mindet om vor forudtilværelse blev slettet. I Edens Have gav Gud os vor moralske handlefrihed og efterlod os til os selv midt mellem det gode og det onde for at blive prøvet — for at konstatere, om vi ved at leve ved tro ville leve op til vore muligheder ved at ,,gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem" (Abraham 3:25).

Den første instruktion Herren gav Adam og Eva efter at de var blevet udstødt af Edens Have, var at bede. (Se Moses 5:5)

Under sin jordiske mission forkyndte Jesus, ,,at de altid skulle bede" (Lukas 18:1).

Til den nephitiske mængde sagde han: ,,I skal altid bede til Faderen i mit navn" (3. Nephi 18:19).

I denne sidste forvaltning sagde Herren, to år før kirken blev organiseret, i en åbenbaring til profeten Joseph:

,,Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk" (L.&P. 10:5).

Senere tilføjede han:

,,Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle. Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads" (L.&P. 93:49).

Jareds broders oplevelse dramatiserer det alvorlige ved at overtræde befalingen om at bede.

Fra Babelstårnet førte Herren den jareditiske koloni til kysten, hvor de ,,boede i telte" i fire år.

,,Og . . . ved slutningen af det fjerde år . . . kom Herren igen til Jareds broder, og han stod i en sky og talte med ham. Og Herren talte med Jareds broder i tre timer og revsede ham, fordi han havde glemt at påkalde Herrens navn.

Og Jareds broder angrede det onde, som han havde gjort, og påkaldte Herrens navn for sine brødre, som var med ham; Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine brødre jeres synder, men I skal ikke synde mere; thi I skal ihukomme, at min Ånd ikke altid vil trættes med mennesket; om I derfor vil synde, til målet er fuldt, vil I blive udstødt fra Guds nærhed." (Ether 2:13-15)

Den synd, som han var skyldig i, var at undlade at bede.

De foregående skriftsteder giver tilstrækkelig grund til, at vi bør bede.

Der synes ikke at være nogen begrænsning for, hvornår og hvad vi skal bede om.

,,. . . lad i alle ting jeres ønsker komme frem for Gud, idet I beder og bønfalder under taksigelse" (Fil. 4:6).

,,. . . Råb til ham om nåde, thi han har magt til at frelse . . .

Bed til ham, når I er i marken, ja for alle jeres hjorde.

Bed til ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både morgen, middag og aften.

Ja, bed til ham mod jeres fjenders magt.

Ja, bed til ham imod djævelen, som er en fjende af al retfærdighed.

Bed til ham for markens afgrøder, at I må have held med dem . . .

Men dette er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen.

Ja, og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandigt for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer." (Alma 34:18, 20-24, 26-27)

,,Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet" (3. Nephi 18:21).

Bed lydeligt så vel som i hjertet, ja, for verden så vel som i løndom, for alles øjne så vel som i enrum" (L.&P. 19:28).

,,Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans, for at møde Guds rige, der er oprettet på jorden.

Må Guds rige derfor have fremgang, så Himmerigets rige må komme, og du, o Gud, må blive herliggjort som i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig; thi din er æren og herligheden i evighed. Amen" (L.&P. 65:5-6).

Bønnen er den nøgle, der oplukker døren til samkvem med Guddommen.

"Se", sagde Herren, "jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig" (Johs. Åb. 3:20).

Et lignende løfte, som Jesus gav til nephiterne, er dette:

,,Hvad I beder Faderen om i mit navn, *som er ret,* og tror, I skal få det, se, det skal gives jer" (3. Nephi 18:20. Fremhævelse tilføjet).

Til os i denne den sidste forvaltning er løftet givet således:

,,Hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, *som er gavnligt for jer,* det skal gives jer" (L.&P. 88:64. Fremhævelse tilføjet).

De hellige optegnelser er fulde af beviser på, at sådanne løfter er blevet opfyldt.

Bøn medførte tilgivelse af synder for Enos (se Enos 4-5).

Alma's bønner forårsagede, at en engel blev sendt til hans søn Alma, for at denne kunne omvende sig (se Mosiah 27:14).

Bøn fik Faderen og Sønnen til at besøge profeten Joseph Smith. (Se Joseph Smith 2:14-17).

Det er ikke enhver bøn, der bringer et dramatisk svar, men enhver oprigtig og ærlig bøn bliver hørt og besvaret af Herrens Ånd.

Den måde, hvorpå svar på bønner oftest kommer, blev antydet af Herren da han sagde til Oliver Cowdery:

,,Sandelig, sandelig siger jeg dig, at dersom du ønsker mere vidnesbyrd, så kom den nat i hu, da du råbte til mig i dit hjerte for at få sandheden om disse ting at vide.

Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du have end Guds vidnesbyrd?" (L.&P. 6:22, 23)

Til alle os i denne sidste forvaltning har Herren givet det løfte, at ,,dersom I beder, skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer". I syv forskellige åbenbaringer gentager Herren dette løfte mundtligt — L.&P. 6:5, 11:5, 12:5, 14:5, 49:26, 66:9, 75:27.

I L.&P. 88:62-64 siger han yderligere:

,,Og atter, sandelig siger jeg jer, mine venner, at jeg giver jer disse ord til at overveje i jeres hjerter med den befaling, som jeg giver jer, at I skal kalde på mig, medens jeg er nær.

Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer.

Hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, som er gavnligt for jer, det skal gives jer."

Om sandheden af disse løfter bærer jeg mit eget vidnesbyrd. Jeg ved, de er sande.

Jeg ved, at bønner bliver besvaret. Ligesom Nephi i gamle dage blev jeg født af ,,retskafne" forældre. Tidligt i min barndom blev jeg optrænet til at knæle ved min seng morgen og aften hver dag og takke min himmelske Fader for hans velsignelser og bede ham om fortsat vejledning og beskyttelse. Den fremgangsmåde er jeg vedblevet med gennem årene.

Som svar på mine bønner som barn, fandt jeg mit bortblevne legetøj; som ung blev jeg som svar på bøn ført til køer, der var blevet borte i tykningen. Jeg kender den følelse, som Herren taler om i sit budskab til Oliver Cowdery:

,,Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag?" (L.&P. 6:23)

Og da han videre sagde:

,,Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtig; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt.

Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt." (L.&P. 9:8-9)

Jeg ved, hvad Enos mente, da han sagde: ,,Da kom Herrens røst igen til mig". (Enos. 10) På den måde har jeg sætning for sætning modtaget svar på mine bønner.

Jeg har været vidne til opfyldelse af Herrens løfte, at ,,De, som i tro beder . . . skal uddrive djævle, helbrede de syge, gengive de blinde deres syn, få de døve til at høre, de stumme til at tale og de lamme til at gå." (L.&P. 35:9)

Jeg har sat Moronis løfte på prøve, og som svar på mine bønner har jeg modtaget et guddommeligt vidnesbyrd om, at Mormons Bog er ægte. Jeg ved også, at ved at bede ,,af oprigtigt hjerte og med fast fortsæt, samt med tro på Kristus", kan man ,,gennem den Helligånds kraft" modtage kundskab om ,,sandheden i alle ting". (Se Moroni 10:4-5)

Jeg bærer mit personlige hellige vidnesbyrd om, at bøn er den nøgle, der åbner døren til samkvem med Guddommen.

Ældste David B. Haight kaldet til De tolvs Råd

AF JAY TODD

Administrerende redaktør af ,,Ensign"

Ældste David B. Haight, assistent til De tolvs Råd gennem de sidste seks år, er af præsident Spencer W. Kimball kaldet til De tolvs Råd. Han skal indtage den plads, som blev ledig ved ældste Hugh B. Browns død fornylig.

Ordineringen af ældste Haight til det hellige apostelskab fandt sted torsdag den 8. januar i Salt Lake templet omtrent fem uger efter ældste Browns død den 2. december 1975.

Skønt født og opvokset i Idaho har det nye medlem af De Tolv tilbragt det meste af sit liv i Californien, hvor han blev kendt i forretnings-, samfunds- og kirkekredse for sin imponerende forståelse af mennesker og evne til at lede, samt for sin dygtighed som administrator.

Siden sin kaldelse den 6. april 1970 til tjeneste som assistent til De tolvs Råd, har ældste Haight rejst overalt i kirken jævnfør sine ugentlige konferenceopgaver og er blevet respekteret og elsket for sin evne til at belære præstedømmeledere i udførelsen af deres kald.

,,Jeg er, hvad man kalder en organisations-mand. Jeg interesserer mig for, at vores folk — alle vore medlemmer — kommer til at forstå deres vigtige rolle ved opbygningen af Guds rige. Når jeg tager til en stavskonference, er mit første mål at prøve at hjælpe lederne til at forstå, hvor vigtig deres lederskabsrolle er. Jeg er den slags menneske, som er glad for at benytte en tavle, lige fra det øjeblik jeg påbegynder mødet med stavspræsidentskabet, højrådet og biskopperne, og til mødet afsluttes. Vi taler en hel masse sammen. Jeg prøver at lade dem forstå, hvor logisk og effektiv kirkens organisation i virkeligheden er — og hvordan den vil påvirke medlemmernes tilværelse, hvis de vil gøre det, som Det øverste Præsidentskab beder om og organiserer sig på den måde, som kirken foreslår det. Jeg er glad for at hjælpe andre til at forstå og se, hvordan alting falder på plads — hvor skønt det falder på plads — og hvordan det vil fungere til velsignelse for medlemmerne, når de organiseres på rette vis og derpå udfører deres opgaver."

Når sådanne stimulerende konferencer er forbi, vender ældste Haight tilbage til kirkens hovedkvarter og sin familie. Han og hans hustru, str. Ruby Haight, kan fejre deres seksogfyrretyvende bryllupsdag i år og er forældre til tre gifte børn: Mrs Jon M. (Karen) Huntsman fra Salt Lake City, David B. Haight, jr. fra Menlo Park, California, og Robert P. Haight fra Sandy, Utah. ,,Jeg har en søn, der er biskop", siger ældste Haight, ,,og jeg holder af at ringe til Robert og sige: ,Hvad får du tiden til at gå med, biskop?' Så vil han måske sige: ,Jo, der er det og det at gøre i wardet', og så siger jeg: ,Men husk, min dreng, kirken forventer, at du lader din familie komme først'.

Jeg har ofte sagt til vore ledere: ,Du vil måske blive en storartet biskop eller stavspræsident og miste nogle medlemmer af din familie, fordi du forsømmer dem. Der var endog en profet, der talte om det, ved du nok: ,*Ingen* succes kan erstatte fiasko i hjemmet'. Det er så sandt, som det er sagt. Som ledere og medlemmer må vi alle lære, hvad vor rolle og vort ansvar er — i vore familier og i kirken — og sørge for at kombinere dem, så de kan blive til velsignelse for os selv og andre.

Det minder mig om det andet, som jeg prøver at gøre, når jeg træffer og arbejder med andre mennesker. Jeg elsker at prøve at hjælpe mennesker til at forstå, hvad livet bringer, når de holder op med at bekymre sig om sig selv og istedet interesserer sig for andre og hjælpe dem. Jeg har altid holdt af en udtalelse, som Ralph Emerson + kom med: ,,Ringe og juveler er ikke gaver men kun undskyldninger for gaver". Den eneste virkelig værdifulde gave er en del af én selv. Tjeneste over for andre er en permanent del af evangeliet. For mig blev det så smukt forkyndt af Frelseren, da han besvarede spørgsmålet om, hvad der var den største lov. Nogle lærde siger, at jøderne havde 613 love og regulativer, som styrede deres tilværelse- hvordan de skulle så, høste, rense, vaske deres grøntsager osv. Og midt i alt dette spurgte de Frelseren: ,Hvilket af budene er det største?' Og han skar lige gennem alle deres småtterier og sagde: ,Det første og største af alle budene er at elske Herren, og det andet er lige så vigtigt, at elske din næste' (Se Matt. 22:35-40). Ser I, hele denne indstilling fostrer tjeneste. Hvis I elsker Herren, vil I være interesseret i hans gerning og i dens succes. Hvis I elsker jeres næste, vil I være interesseret i jeres næste, jeres venner, jeres omgangskreds, jeres mand, jeres kone, jeres børn — og hvis I interesserer jer for dem, så bringer det tjeneste ind i billedet. Hvorfor? Fordi I vil *gøre* noget for dem. Så Herren har simpelthen indbygget tjeneste i hele planen!"

Noget af det mest slående ved dette nye rådsmedlems karakter er, at disse følelser og idéer, som han så let og naturligt giver udtryk for, på dette tidspunkt af sit liv er langt mere end blot idéer hos ham. Han er nu niogtres år og kommer til denne nye kaldelse efter et liv, hvor han har næret og plejet evangeliets principper i mange forskellige omgivelser og på mange forskellige steder. Når han på sin varme og ligefremme måde siger:

+) Ralph Waldo Emerson, amerikansk digter (1803-82)

,,Evangeliet virker; jeg siger jer, at det virker", så ved tilhøreren, at han taler ud fra erfaring.

Den erfaring er meget forskelligartet. Han blev født i Oakley i staten Idaho den 9. september 1906 og voksede op i den lille landsby. Hans bedstefar var stavspræsident for Cassia Idaho stav, og hans far (som døde, da ældste Haight var ni år gammel), var byens bankmand, senator for staten Idaho, og biskop. I sine unge dage fik David Haight lov til at undervise, så han kunne tjene til sine egne studier. Han fik handelseksamen som toogtyveårig fra Utah State University. To år senere ægtede han Ruby Olson, og sammen kørte de til California, hvor han skulle bestyre en ny afdeling af et stormagasin.

Størstedelen af sit liv har han været beskæftiget i forretningsverdenen. Fire år senere vendte han tilbage til klippebjergene for at bestyre en forretning i Salt Lake City, men senere flyttede han til en stor kædeforretning, i hvis tjeneste han fik ledelsen af 25 forretninger i San Diego, California. Derefter flyttede han til Oakland i det nordligste California for at virke som distriktsbestyrer. Alt dette blev imidlertid afbrudt af anden verdenskrig. Under krigen steg han i officersgraderne til kaptajn i flåden med ansvar for forsyningen af tropperne i Sydhavet. Hans tjeneste skaffede ham stor personlig og officiel militær anerkendelse. Efter krigen kom han tilbage til sit gamle firma som leder af 165 forretninger og tusinder af ansatte i Chicago-området. I 1951 besluttede han som 45-årig at blive selvstændig og købte adskillige isenkramforretninger i Palo Alto i California.

I California blev han kaldet til stavspræsident og, mens han stadig var det, opfordret til at lade sig opstille til byrådet. Det førte til to perioder som borgmester i Palo Alto, til en stilling som leder af hospitalet ved Stanford Universitetet i byen og til adskillige andre tillidshverv.

Efter nu at have prøvet sine evangeliske tanker under mange forhold, var ældste Haight nu parat til at hjælpe andre til lige så stor succes: præsident David O. McKay kaldte ham til at tjene som præsident for den skotske mission. Efter dette tjente han som medlem af The Priesthood Missionary Committee og derefter som regionalrepræsentant for De Tolv, før han i 1970 blev kaldet til at tjene som assistent til De Tolv. På dette tidspunkt flyttede han til Provo i Utah, hvor han i tre år virkede som assistent til præsident Ernest L. Wilkinson ved Brigham Young University, hvor han først og fremmest var beskæftiget med at opbygge skolens vellykkede uddannelsesfond (Legater).

Hans kaldelse som apostel kom ved to-tiden den 8. januar. ,,Jeg var i et møde, og min sekretær modtog telefonbesked om, at præsident Kimball ønskede at tale med mig. Sådanne anmodninger er noget, man reagerer omgående på, så jeg forlod straks mødet og ringede til det opgivne nummer. Jeg vidste ikke, hvor præsidenten befandt sig, men han svarede og sagde: ,Jeg er i templet og vil gerne tale med dig om noget vigtigt. Kan du komme med det samme?' Jeg vil gerne sige, at den korte gåtur var en vandring, jeg sent vil glemme. Jeg spekulerede over, om jeg ved en stavskonference havde sagt et eller andet, som jeg skulle irettesættes for. Jeg tænkte på, om jeg nu også havde udført mit arbejde som leder af The Melchizedek Priesthood Department på tilfredsstillende måde. En mængde tanker for gennem mit hoved, men jeg skænkede ikke muligheden af at skulle indtage den ledige stilling i De tolvs Råd en tanke. Jeg havde betragtet mig som værende allernederst på den totem-pæl af listen over betydningsfulde mænd i kirken, som kunne kaldes til den stilling. Jeg havde overhovedet ikke tænkt mig muligheden deraf. Jeg har aldrig ønsket mig en stilling i kirken. Aldrig. Da jeg ankom, trak præsident Kimball mig ind i et værelse og fortalte mig om kaldelsen. Det var en oplevelse, jeg aldrig vil glemme.

Da jeg var meget ung, bare en ung knøs i Idaho, plejede jeg at være bekymret over, hvordan verdens store teologer og tænkere betragtede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg var klar over deres store, brede opfattelse af mennesket og dets menneskelighed. Men med årene har jeg arbejdet sammen med, truffet og talt med og lagt mærke til mange betydningsfulde mennesker — inden for forretningserdenen, militæret og universitetskredse. Jeg har lært, at den bekymring jeg nærede som ung mand, var grundløs. Jeg har lært, at de storslåede opfattelser, som andre måtte have, der kunne overstråle vore egne begreber slet ikke eksisterer. Med mine egne øjne og øren har jeg erfaret og bærer vidnesbyrd om, at Herren omfatter alle disse opfattelser. Han har det hele — de storslåede opfattelser, sandheder, glæder, organisationen, planen, udsynet for al vor lykke. Jeg er glad for at bære dette vidnesbyrd. Jeg vil gerne have, at folk får at vide, hvordan jeg føler med hensyn til evangeliet, og hvordan jeg føler med hensyn til dets store og strålende rolle med hensyn til at redde mennesker og hjælpe dem med at udvikle et evighedens udsyn. Der er intet på jorden, der kan sammenlignes dermed. Intet andet! Herren og hans plan er vort svar."

HVORFOR HERREN INDFØRTE BØN

AF ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
af De tolvs Råd

På den vestlige væg i De Tolvs værelse i Salt Lake templet hænger et billede af Herren Jesus i bøn til sin Fader i Getsemane Have.

Her anråbte Herren i lidelser over al beskrivelse sin Fader om styrke til at fuldføre den absolutte og evige forsoning. Han led både fysisk og åndeligt i en undstrækning, der er ubegribelig for mennesker. Hans lidelser dér gjorde de kommende pinsler og smerter ved korsfæstelsen til det rene intet.

Af alle bønner, der nogensinde er blevet udtalt, i tid og evighed — af guder, engle og jordiske væsener — står denne langt over og adskiller sig fra alle andre.

I den have, der kaldes Getsemane uden for Jerusalems mure, anråbte den største af Adams slægt, den ene, hvis tanker og ord var fuldkomne, sin Fader om, at han måtte kunne gennemføre denne den mest smertelige prøvelse, der nogensinde er blevet pålagt noget menneske eller Gud.

Dér — midt blandt oliventræerne — i en ånd af fuldkommen ren gudsdyrkelse og fuldendt bøn — kæmpede Maria's søn med de mest knugende byrder, som noget jordisk menneske nogensinde har båret.

Dér i den stille nat i Judæa mens Peter, Jakob og Johannes sov, påtog Guds egen Søn, mens han udtalte en bøn, sig alle menneskers synder, på betingelse af omvendelse.

På sin lidende tjener lagde den store Elohim ved denne lejlighed vægten af alle menneskers synder gennem alle tider, alle deres synder, som tror på Kristus og søger ham. Og Sønnen, som var i Faderens lignelse, anråbte den guddommelige Fader om styrke til at opfylde det formål, for hvilket han var kommet til jorden.

Dette var det øjbelik, da hele evigheden hang i en tråd. Så stor var den pine, der var skabt af menneskenes synder — og pålagt ham, som ikke kendte til synd- at han svedte dråber af blod fra enhver pore i sin krop og selv ønskede, at han ikke skulle drikke det bitre bæger (se L.&P. 19:18). Fra skabelsens morgen til denne bitre time, og fra denne forsoningsnat frem gennem alle evighedens tidsaldre, var der aldrig og vil der aldrig igen blive en kamp som denne.

,,Herren, den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed," var ,,kommet ned fra himlen med kraft blandt menneskene" (Mosiah 3:5). Han var Skaberen, Opretholderen og Besvareren af alt, lige fra begyndelsen. Han havde gjort ler til sit tabernakel. Han var den eneste, født til verden, som havde Gud til Fader. Guds enbårne Søn. På en måde hævet over jordisk forståelse udførte han dengang og dér den absolutte og evige forsoning, hvorved alle mennesker bliver løftet op til udødelighed, mens de, som tror og andlyder, også når frem til at arve evigt liv. Gud, Forløseren, frigjorde mennesker fra den timelige og den åndelige død, som var resultatet af Adam fald.

Og det var i denne time, at han, som opofrede sit eget blod, bad den mest tryglende og højtidelige personlige bøn, som nogen sinde er udtalt af jordiske læber. Gud Sønnen bad til Gud Faderen, at den enes vilje ville blive opslugt af den andens vilje. Han ønskede at opfylde de løfte, han havde aflagt, da han blev valgt til at være Forløser. Dengang han sagde: ,,Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig" (Moses 4:2).

Det er rigtigt, at som den lydige Søn, hvis hele ønske var at gøre sin Faders vilje, som havde sendt ham, bad vor Herre altid under sin jordiske mission. Jesus arvede fra Gud, sin Fader, større intellektuelle kræfter og åndelig indsigt, end nogen anden nogensinde havde haft. Men til trods for sine større evner og gaver, følte han behovet for at bede. Måske ville det være bedre at sige at han bad, fordi han havde større kræfter og gaver. For det er i sandhed således, at jo mere åndelig fuldkomment og des mere åndelig begavet et menneske er, des mere erkender han behovet for at bede. Han erkender sin plads i den absolutte tingenes orden, og ved at kende sin plads, kender han også behovet for ledelse fra en absolut Gud. Således følte Jesus i højere grad end noget andet menneske behovet for en vedvarende forbindelse med sin Fader, kilden til al kraft, al intelligens, og al godhed.

Under sin mission udvalgte Kristus sine tolv apostle. Disse mænd skulle være særlige vidner, som skulle vidne om ham og hans lov ,,til jordens yderste ender" (L.&P. 109:23), og skulle sidde med ham på tolv troner

og dømme hele Israels hus. Hvordan valgte han dem? Bibelen siger: ,,Han gik ud i bjergene for at bede; og han tilbragte natten i bøn til Gud". Efter at han således havde opnået at komme til at kende hans tanker og vilje, hvis Søn han var, ,,kaldte han, da det blev dag . . . og udvalgte tolv af dem, som han . . . kaldte apostle" (Lukas 6:12-13).

,,Da timen for hans arrestation og sidste lidelser nærmede sig, var der endnu én stor sandhed, som skulle læres af de Tolv — at hvis de skulle have held med sig i det arbejde, som de havde fået tildelt, og opnå evig belønning sammen med ham og hans Fader, måtte de være som én, ligesom han og Faderen var én. I denne time af allerstørste vigtighed belærte han dem om denne sandhed som en del af sin store forbøn. Brudstykker af den er bevaret for os i Johannes: 17.

Efter sin opstandelse bad han endnu til sin Fader! Og husk, dette er efter opstandelsen. Og da han var herliggjort og fuldkommengjort, søgte han at give nephiterne den mest ophøjede åndelige oplevelse, som de var i stand til at bære. Han gjorde det, ikke i en prædiken, men ved en bøn. ,,Det, som han bad om, kan ikke beskrives", siger optegnelserne, men de, som hørte, bar dette vidnesbyrd:

,,Aldrig før har øjet set og øret hørt sådanne store og vidunderlige ting, som det, vi så og hørte Jesus sige til Faderen."

,,Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os" (3. Nephi 17:15-17).

Men her i Getsemane udøste han, som et eksempel for alle mennesker, der lider, er nedtrykte eller bærer tunge byrder, sin sjæl for Faderen. Hvilke bønner han udtalte, hvilke ønsker han nævnede, hvilke herlige ord og tilbedelse han gav udtryk for, ved vi ikke. Måske kunne hans ord, ligesom det var tilfældet med bønnen blandt nephiterne, ikke nedskrives, men kun forstås gennem Helligåndens kraft. Vi ved, at ved tre forskellige lejligheder i hans bøn gav han udtryk for denne tanke: ,,Min Fader!, er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil" (Matt. 26:39).

Her i Getsemane, da han sagde til sin Fader: ,,Ske ikke min, men din vilje", siger Bibelen, at ,,der viste sig en engel for ham fra himmelen, som styrkede ham".

,,Han var da kommet i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden" (Lukas 22:42-44).

Og her er noget vidunderligt. Læg godt mærke til det. Gud Søn ,,bad endnu mere intrængende"! Han, som altid gjorde det gode, hvis ord altid var rigtige, hvis hele fremfærd var passende; han, til hvem Faderen gav sin Ånd uden grænser; han, som var den eneste fuldkomne, som nogen sinde vandrede på planeten jordens støvede stier — Guds Søn ,,bad endnu mere indtrængende". Han lærte os, sine brødre, at alle bønner, hans egne inkluderet, ikke er ens. Han belærte os om, at et større behov kræver mere oprigtige og tros-fyldte bønner til Gud.

„Bed for hverandre, for at I må blive helbredt" , sagde Jakob med henblik på kirkens medlemmer, for „en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft." (Jakob 5:16)

Vi burde søge at lære og efterleve loven om bøn, således at vi, ligesom han, kan gå dérhen, hvor han og hans Fader er. Når vi så husker på det mål, så lad os opsummere, hvad der virkelig er involveret i det storslåede privilegium det er at bede. Lad os lære, hvordan vi frimodigt og på effektiv måde kan gøre det. Lad os ikke bede i ord alene men i ånd og kraft, så vi, ligesom Kristus gjorde det, kan trække selve himlens kræfter ned over os. Måske kan de efterfølgende ti stykker hjælpe os til at udkrystallisere, hvad vi tænker på og vejlede os til fuldkommengørelse af vore egne personlige bønner.

1. Hvad bøn er

Engang boede vi sammen med Faderen. Vi betragtede hans ansigt og kendte hans ønsker. Vi talte med ham, hørte hans stemme og fik råd og vejledning af ham. Sådan var vores status som åndelige børn i forudtilværelsen. Dér ,,vandrede vi i skuen" (se 2. Kor. 5:7).

Nu er vi langt borte fra Guds nærvær. Vi ser ikke længere hans ansigt og hører hans stemme, som vi før gjorde. Vi vandrer nu i tro. Men vi har brug for hans råd og vejledning lige så meget eller mere, end da vi var sammen med alle himlens engle, før verden skabtes. I sin uendelige visdom og forudviden om vore behov har en gavmild Fader sørget for bønnen som et middel, vi kan bruge til at kommunikere med ham, Som jeg har skrevet et andet sted:

,,At bede er at tale med Gud, enten lydeligt eller ved at forme de tanker, der hører til bønnen i sindet. Bønnen kan passende inkludere udtryk for pris, tak og beundring. Det er de højtidelige lejligheder. hvorunder Guds børn beder deres himmelske Fader om det timelige og åndelige, som de føler, de har brug for under alle de forskellige prøver i deres jordiske tilværelse. Bønner er tidspunktet for tilståelser — tidspunktet, hvor de hellige i ydmyghed, med brudte hjerter og en angergiven ånd tilstår deres

synder for Guddommen og beder ham give dem sin rensende tilgivelse." („Mormon Doctrine", p. 581)

2. Hvorfor vi beder

Der er tre grundlæggende årsager til, at vi beder:

a. *Vi har fået befaling om det.* Bøn er ikke noget med en relativ betydning, som vi kan vælge at gøre, hvis vi har lyst til det. Snarere et det et evigtvarende, guddommeligt påbud. „Du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig" var hans ord i den første forvaltning. „Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud" (Moses 5:8, 16). I vor tid instruerede han således: „Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer" (L.&P. 4:7). Hjemmelærere udvælges i kirken til at „besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom" (L.&P. 20:47). Og i form af en „befaling" siger Herren: „Den, der ikke opsender sine bønner til Herren til rette tid, skal ihukommes for mit folks dommer" (L.&P. 68:33).

b. *Timelige og åndelige velsignelser følger retfærdig bøn.* Som alle åbenbaringerne viser, svinges Himlens porte vidt op for dem, som beder i tro. Herren udøser retfærdighed over dem. De bevares under skæbnesvangre begivenheder. Jorden yder af sine frugter til dem. Og evangeliets glæde findes i deres hjerter.

c. *Bøn er nødvendig for frelse.* Intet tilregneligt menneske har nogensinde og vil aldrig opnå hvile i Det celestiale Rige, medmindre han lærer at kommunikere med dette riges mester. Og „hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:13).

„Praksis i kirken . . . er at holde familiebøn to gange dagligt, foruden vore daglige personlige bønner, plus velsignelse af maden ved spisetid."

3. Bed til Faderen

Vi har fået befaling om at bede til Faderen (Elohim) i Sønnens (Jehovas) navn. Åbenbaringerne er helt tydelige på det punkt. „I skal altid bede til Faderen i mit navn", sagde Herren Jesus til nephiterne i 3. Nephi 18:19. Og alligevel findes der en mængde falske doktriner og former for praksis i de kristne kirker og lejlighedsvis også blandt de sande hellige.

Der findes dem, der beder til såkaldte helgener og beder disse gå i forbøn for sig hos Kristus. Forskellige sekters officielle bønnebøger indeholder nogle bønner til Faderen, nogle til Sønnen og andre til Helligånden, og det hører til undtagelsen snarere end til reglen i nogle kirker, at bønner opsendes i Kristi navn. Der findes dem, der synes, at de opnår et særligt forhold til vor Herre ved at henvende deres bønner direkte til ham.

Det er rigtigt, at når vi beder til Faderen, kommer svaret fra Sønnen, fordi „der er . . . kun én mellemmand imellem Gud og mennesker: mennesket Kristus Jesus" (1. Tim. 2:5). Joseph Smith bad, for eksempel, Faderen i Sønnens navn om svar på spørgsmål, og den besvarende stemme var ikke Faderens men Sønnens, for Kristus er vor fortaler, vor mellemmand, Gud (under Faderen), som regerer og styrer denne jord.

Og det er også rigtigt, at Kristus i sine svar tiltager sig den forret at tale med den myndighed, som er givet ham af Faderen, som om han var Faderen. Det vil sige, at han taler i første person og benytter Faderens navn, fordi Faderen har givet Sønnen sit eget navn. En fuldstændig forklaring på dette findes i den officille udtalelse: „Faderen og Sønnen: En udlægning af skriften ved Det første Præsidentskab og De Tolv" (s. 446 i Talmage: „Trosartiklerne").

Det er også sandt, at vi og alle profeterne med begejstring og ret kan råbe vor pris til Herren Jehova (Kristus). Vi kan med rette synge til hans hellige navn som f.eks. i råbet „halleluja", der betyder „pris Jah" eller „pris til Jehova". Men hvad vi tydeligt må forstå er, at vi altid beder til Faderen, ikke til Sønnen, og at vi altid beder i Sønnens navn.

4. Bed om timelige og åndelige velsignelser

Vi har ret til, og det forventes af os, at vi beder om alt det, som vi behøver, og som det er passende for os at have, både timeligt og åndeligt. Vi har ikke lov til ubegrænsede anmodninger. Vore ønsker må være basseret på retfærdighed. „I beder, og I får ikke, fordi I beder dårligt, kun for at ødsle det bort i jeres lyster" (Jakob 4:3).

Da han opregnede det, som vi skulle bede om, nævner Amulek høsten og hjorden, marker og flokke, såvel som barmhjertighed og frelse. (Se Alma 34:17-29) Faderen taler om „dagligt brød" (se Matt. 6:11), og Jakob opfordrer til at bede om visdom (se Jakob 1:5), hvilket i princippet betyder, at vi bør søge alle Guddommens egenskaber. Vor åbenbaring siger: „Men I skal spørge Gud i alle ting" (L.&P. 46:7). Nephi siger: „I må ikke udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd" (2. Nephi 32:9). Og Her-

rens løfte til alle de trofaste er: ,,Om du beder, skal du modtage åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting — det, som bringer glæde og evigt liv" (L.&P. 42:61).

Det er klart, at vi skal bede om alt, som vi i visdom og retfærdighed bør have. Selvfølgelig bør vi søge efter vidnesbyrd, åbenbaringer, alle Åndens gaver, inkluderende opfydelsen af løftet e Lære og Pagter 93:1 om at se Herrens ansigt. Men fram for alle vore andre anmodninger, bør vi bede om Helligåndens følgeskab i dette liv og det evige liv i den kommende verden. Da de nephitiske tolv apostle ,,bad om det, de ønskede mest", ifølge Mormons Bogs beretning, ,,ønskede de, at den Helligånd måtte blive dem givet" (3. Nephi 19:9). Den største gave et menneske kan modtage i dette liv er Den Helligånds gave, ligesom den største gave han kan modtage i evigheden er evigt liv.

5. Bed for andre

Vore bønner er hverken selviske eller selv-centrerede. Vi søger alle menneskers velbefindende. Nogle af vore bønner er til fordel for alle vor Faders børn. ,,Jeg beder ikke for verden", sagde Jesus i hans store forbøn, ,,men for dem, som du har givet mig" (Johs. 17:9). Men han befalede også: ,,Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, som forfølger jer" (Matt. 5:44).

Og derfor, ligesom Kristus ,,er alle menneskers frelser, særligt de troendes" (1. Tim. 4:10), så beder vi for alle mennesker, men især for os selv, vore familier, de hellige i almindelighed, og for dem, som prøver at tro og kende sandheden. Af særlig interesse for os er de syge, som hører til troens husholdning (L.&P. 121:45), og dem, som undersøger det gengivne evangelium. ,,Bed for hverandre, for at I må blive helbredt", siger Jakob til kirkens medlemmer, for ,,en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft" (Jak. 5:16). Og med hensyn til dem, som kommer til vore møder og søger at lære sandheden at kende, siger Herren Jesus: ,,Bed til Faderen i mit navn for dem", i det håb, at de vil omvende sig og blive døbt. (3. Nephi 18:23. Se også vers 30).

6. Hvornår og hvor skal vi bede?

,,I bør altid bede" (se 2. Nephi 32:9). Således er det skrevet — og det betyder: Bed regelmæssigt, vedvarende, hver dag, og også, lev altid med bønnens ånd i jeres hjerte, således at jeres tanker, ord og handlinger altid er sådanne, at de vil være velbehagelige for ham, som er evig. Amulek taler om at bede ,,både morgen, middag og aften", og siger, at vi skal udøse vore sjæle til Herren i ,,lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen" (se Alma 34:17-29). Jesus tilskyndede både til personlige bønner og familiebønner: ,,I skal altid våge og bede", sagde han, også: ,,Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet" (3. Nephi 18:15, 21).

Kirkens praksis i vor tid er at lade familierne bede to gange hver dag, foruden vore daglige personlige bønner. Dertil kommer en velsignelse over vor mad ved måltiderne (undtagen under sådanne forhold, hvor det ville være udfordrende eller upassende at gøre det), plus passende bønner ved vore møder.

7. Hvordan skal vi bede?

Bed altid til Faderen; tak for dine velsignelser. Bed ham om at imødekomme dine retfærdige behov og gør det i Jesu Kristi navn.

Eftersom lejligheden og omstændighederne kræver og tillader det, bekender du dine synder. Rådfør dig med Herren om dine personlige problemer. Pris ham for hans godhed og barmhjertighed. Og udtal sådanne udtryk for

„Efter at I hart gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler . . . med dem, som trænger dertil. . . . da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet."
(Alma 34:28)

tilbedelse og tro, som vil bringe dig i et samhørighedsforhold med ham.

To almindeligt oversete, for lidt omtalte og stærkt ønskede retningslinier for bøn, er disse:

a. *Bed oprigtigt.* Ord alene er ikke nok. Overflødige gentagelser er ikke nok. Sproglig fuldkommenhed er kun af lidet værd. Ja, bønnens fuldkommenhed består ikke i sprogets fuldkommenhed (skønt man bør stræbe efter det) men i den følelse, der følger ordene, uanset hvor primitivt de er valgte eller udtrykt. Mormon sagde: ,,Bed til Faderen af jeres ganske hjerte" (Moroni 7:48). Han sagde også: ,,Det bliver også tilregnet et menneske, om han ikke beder med et oprigtigt hjerte; ja, og det gavner ham intet, thi Gud annammer ingen sådan" (Moroni 7:9).

b. *Bed med Helligåndens kraft.* Dette er det ophøjede og yderste mål med bønnen. Løftet er: ,,Ånden skal gives jer ved troens bøn" 9L.&P. 42:14), ,,dersom I er lutret og renset fra al synd, da bed om, hvad I vil, i Jesu navn, og det skal ske" (L.&P. 50:29). Om tusindårsrigets

komme, hvor bønner skal blive fuldkomne, siger skriften: ,,Og hvad som helst nogen vil bede om på den dag, det skal han få" (L.&P. 101:27).

8. Brug både handlefrihed og bøn

Det er ikke, har aldrig været og vil aldrig være Herrens hensigt — ligegyldigt hvor meget vi søger ham i bøn — at løse alle vore problemer og bekymringer uden kamp og indsats fra vor side. Dette jordeliv er en prøvetilstand. Her har vi vor handlefrihed. Vi bliver prøvet for at konstatere, hvordan vi vil reagere i forskellige situationer; hvordan vi vil løse problemer; hvilken kurs vi vil følge, mens vi er her, ikke ved ,,skuen" men ved tro. Derfor skal vi bestræbe os på at løse vore egne problemer og derpå rådføre os med Herren i bøn og modtage åndelig bekræftelse på, at vore beslutninger er rigtige.

Da han påbegyndte sit arbejde med at oversætte Mormons Bog, bad Joseph Smith ikke Herren om at fortælle sig, hvad tegnene på pladerne betød, men han fik til opgave at studere spørgsmålet i sit eget sind, træffe sin egen beslutning og derpå adspørge Herren, om hans beslutninger var rigtige. (Se L.&P. 8 og 9). Og sådan er det med os allesammen med hensyn til det, som vi får til opgave at beskæftige os med. Bøn og arbejde følges ad. Hvis og når vi har gjort alt, hvad vi formår, kan vi, efter samråd med Herren gennem kraftig og effektiv bøn, få styrke til at komme frem til de rigtige afgørelser.

9. Følg de enkle formaliteter i bønnen

Disse formaliteter er, skønt mange, ganske enkle og bidrager til den ånd eller tilbedelse, der ledsager oprigtige og effektive bønner. Vores Fader forherliges og ophøjes. Han er et almægtigt væsen. Vi er som jordens støv i sammenligning, og alligevel er vi børn med adgang til ham gennem bøn. Enhver bøjen sig for ham i ærbødighed, som vil bringe vore tanker i rette bane, når vi beder, er af det gode.

Vi søger Helligåndens vejledning i vore bønner. Vi spekulerer i vore hjerter over evighedens højtidelige væsen. Vi beder til Guddommen i en ånd af beundring, ærbødighed og tilbedelse. Vi taler dæmpet og højtideligt. Vi lytter efter hans svar. Vi gør vort bedste, når vi beder. Vi er i Guds nærvær.

Næsten instinktmæssigt bøjer vi derfor vore hoveder og lukker vore øjne; folder armene eller knæler med ansigtet nedad. Vi bruger et højtideligt sprog, og vi siger amen, når nogen leder os i gruppebøn, hvorved vi gør deres udtalelser til vore, deres bønner til vore bønner.

10. Lev sådan som du beder

Der er et gammelt ord, der siger: ,,Hvis du ikke kan bede med hensyn til det, du gør, så gør det ikke", hvilket har til hensigt at knytte vore bønner og handlinger sammen. Og det er sandt, at vore handlinger for en stor del er resultatet af vore bønner. Når vi har bedt, handler vi. Vore retfærdige anmodninger har den virkning, at de sætter os på en rigtig kurs og opførsel. Den dreng, der beder (oprigtigt, hengivent og i tro) om, at han må kunne rejse på mission, vil derefter berede sig til at rejse på mission og virkelig modtage en kaldelse til at tjene. De unge mennesker, som altid i tro beder om, at de må kunne blive viet i templet og derefter handler i overensstemmelse dermed, vil aldrig være tilfredse med et verdsligt ægteskab. Så sammenknyttede er bøn og gerninger, at Amulek, efter at have gengivet loven om bøn i detaljer, slutter således:

,,Efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler — om I har nogen — med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen." (Alma 34:28)

Vi har talt, kort og ufuldstændigt, om bøn og nogle af de store og evigtgyldige principper, der hører herunder. Nu mangler der blot en ting til at vidne om, at disse lærdomme er sunde, og at bøn er noget virkeligt, som fører til evigt liv.

Bøn kan forekomme de verdslige at være en løs plapren. Men for Guds hellige er det et middel til kommunikation med den Gud, som vi ikke kan se.

For den ikke-troende og oprørske, kan bønnen synes at være en meningsløs handling, som er udsprunget af mental ustabilitet. Men for dem, som har smagt dens frugter, bliver den et anker for sjælen gennem alle livets storme.

Bøn er indført af Gud — ikke den nytteløse gentagelse, som hedningerne bruger, ikke oplæsning af bønnebøger, ikke den lallende fremførelse af begærlige mennesker — men den bøn, der er født af viden, næret af tro på Kristus og som opsendes i ånd og sandhed.

Bøn åbner døren til fred i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Bøn er livsvigtig for frelse. Medmindre og indtil vi gør den til en levende del af os, således at vi taler til vor Fader og modtager hans lydelige svar ved Åndens kraft, befinder vi os stadig i vore synder.

O du, ved hvem vi kom til Gud,
i sandhed livets vej,
du selv ad bønnens sti gik ud;
at bede lær du mig.

(Blå sangbog, nr. 152, 5. vers)

Om alt dette vidner jeg og beder til Faderen i Jesu Kristi navn, at alle sidste dages hellige, såvel som de i verden, der vil slutte sig til dem, — gennem bøn og retskaffen livsførelse, der er retultat af bøn — vil opnå fred og glæde her og evigtvarende fylde af alt godt herefter. Må det blive sådan. Amen.

„Først og fremmest bør vi bede om Helligåndens følgeskab i dette liv og om evigt liv i den kommende verden."

AF ALICE STRATTON

Den glade tiendebetaler

I kirkens første tid betalte de sidste dages hellige ofte tiende i form af en del af deres høst og af de dyr, de avlede. Denne praksis kaldes at betale tiende i naturalier. Mange mennesker havde ikke mange penge, men de ønskede at vise lydighed mod Herrens lov — tiendeloven. Mange af biskoppernes varehuse var bygget med det formål at kunne modtage tiende i naturalier. Men som kirken voksede, blev det mere praktisk for biskopperne at modtage tiendegave i kontante penge. Idag betales tiende kun sjældent i naturalier.

Denne sandfærdige historie fandt sted i Hurricane i Utah, da betaling af tiende i naturalier endnu var ganske almindelig.

Alices ældre søstre, Kate og Mildred, kom ind i dagligstuen, hver bærende på en blank dåse. Deres dåse raslede, idet de tømte dåserne med mønter ud på bordet, for at de kunne tælle dem.

,,Bikoppen bli'r nok glad, når jeg gi'r ham mine tiendepenge", sagde Mildred med stolthed i stemmen.

,,Så vil han sige: ‚I er nogle flinke piger'", tilføjede Kate.

Da den fire år gamle Alice betragtede sine søstre, mens de talte de mønter op, som de ville give biskoppen, ønskede hun, at hun også kunne betale tiende. Hun kendte selv en smule til tiende: Hun elskede at sidde på toppen af et læs hø, når hestene klaprede henad den støvede vej til

tiende-laden. Og hun holdt af at betragte mor, når hun halede det faste, gule smør ud af træformen og pakkede det i papir. Noget af det lagde hun tilside som ,,tiendesmør". Og hun vidste også, at hønsene lagde ,,tiende-æg"!

Alice gik ud i køkkenet, hvor mor var ved at bage brød. ,,Hvornår må jeg få lov at betale tiende?", spurgte hun.

Mors hænder, der var fulde af dej, standsede i det store lerfad. Hun så længe på Alice, og så smilede hun: ,,Minsandten om du ikke er ved at blive en stor pige nu! Du bli'r fem år til sommer. Selvfølgelig skal du betale tiende. Sig til dine søstre, at de skal vente, til jeg er færdig med at ælte, for så kan du tage med dem."

Dansende på vej ind i dagligstuen udbrød Alice lykkeligt: ,,Jeg skal også med til biskoppen."

,,Du kan godt gå med, men du har ikke nogen tiende," sagde Kate.

,,I må vente på Alice," sagde deres mor. Så vaskede hun dejen af hænderne og sagde: ,,Kom I med mig."

Alice fulgte med hende ud til laden, hvor hun samlede hvede op i en dåse, som hun tog med ud i gården. ,,Kylle, kylle, kylle" kaldte hun.

Godt sultne flokkedes hønsene omkring hende, så det var let for mor at lægge hænderne om en ung hanes vinge og holde den godt fast, mens den spjættede i angst. ,,Her," sagde hun, idet hun gav fuglen til Alice, ,,hold godt fast på ham, mens jeg binder benene sammen." Fra et bundt garn, der hang på stakittet omkring hønsegården, tog hun et stykke. Idet hun bandt hanens ben sammen, sagde hun: ,,Du har arbejdet hårdt med at fodre hønsene og samlet æggene ind. Du kan bringe denne hane til biskoppen som din tiende."

Jeg skal betale tiende. Jo, jeg skal vir-
,,Jeg skal betale tiendeø Jo, jeg skal virkelig!" råbte Alice, idet hun løb ind i huset.

Hendes søstre kluklo, da de så, hvordan hanen vred sig i Alices favn.

Lilla marguritter blomstrede langs hegnet, og frugttræernes blade faldt omkring dem, som de vandrede afsted den korte vej til biskoppens hus. Alice knugede sin hane tæt ind til sig, og den kaglede tilbage til hende. Solen der skinnede på dens sorte fjer, fik det til at blinke i grønne og gyldne farver. Han var så smuk en fugl, som nogensinde var blevet bragt over til biskoppen.

Da biskoppen så dem komme gennem havelågen, åbnede han hoveddøren på vid gab. ,,Kom ind, kom ind," sagde han glad. Og da han fik øje på hanen i Alices arme, spurgte han: ,,Næh, og hvad er så det?"

,,Han er en tiende-hane," bekendtgjorde Alice stolt.

,,Ser vi det, og han er minsandten en køn en," sagde biskoppen. Og idet han forsigtigt tog hanen fra hende, satte han den ned på verandagulvet og førte pigerne ind i huset.

,,Sid ned, piger," sagde han. Så satte han sig ved sit skrivebord, og Kate og Mildred gav ham mønterne fra deres dåser.

Børnene sad på polerede, højryggede stole og så sig lykkeligt omkring i det spændende værelse, mens biskoppen skrev deres kvitteringer.

Idet han rev kvitteringerne ud af bogen, rejste biskoppen sig. ,,Det var sandelig fint, vældig godt", sagde han og gav dem hver en kvittering.

,,Vil du være så venlig at læse min kvittering højt for mig?" bad Alice, idet hun så op på ham.

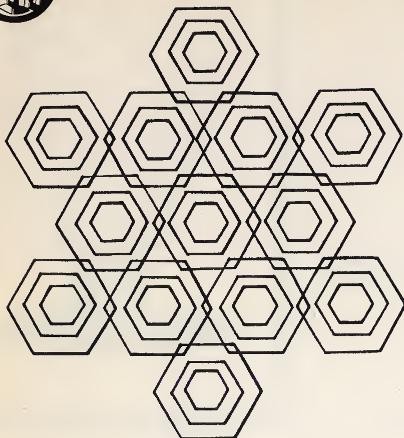
,,Det vil jeg være meget glad for at gøre," svarede han. Og idet han tog kvitteringen fra hende, læste han: ,,Alice Isom har frivilligt skænket én sort hane til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Hun måtte synke noget. ,,Tænk sig! Jesu Kristi Kirke er så stor, og jeg er så lille. Jeg har virkelig skænket noget til denne store og vidunderlige kirke." Lykkelig tog hun sin kvittering og gik ud på verandaen. ,,Se her, hane," sagde hun, idet hun holdt kvitteringen hen foran den, ,,du tilhører nu kirken, for jeg har skænket dig. Det gør dig til en mormon-hane."

Biskoppen og hans kone stod i døren og lo hjerteligt. Alice skyndte sig ned til havelågen før sine søstre, og hun følte sig som den lykkeligste tiendebetaler i hele byen.

Bare for sjov

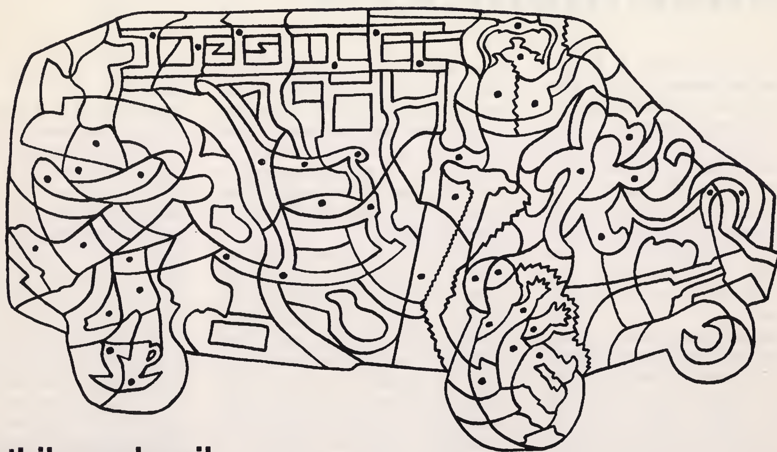
Hvor mange?

Der er 39 sekskanter, 24 romber (figurer, som ligner en salmiakpastil) og 12 trekanter i dette mønster. Kan du finde dem allesammen?

Piet-puslespil

AF BERVERLY JOHNSTON

Lastbils-puslespil

AF CAROL CONNER

Udfyld de rum, hvor der er en prik, og se, hvor meget, der er proppet ind i denne lastbil.

De større øer i Fiji blev formet ved undersøiske vulkaners udbrud

Skrevet og illustreret
AF JOAN ANDRE MOORE

MORGENRØDENS Ø

Børn på Fiji-øerne lever i et land, der er meget forskelligt fra de mægtige kontinenter, som de fleste af os kalder vores hjem. Området omkring Fiji er altsammen hav og plettet med hundreder af små bitte, smukke øer midt i det sydlige Stillehav. Folk dér fortæller mange historier om, hvordan deres øer blev til. Men den virkelige historie er videnskabelig. Fijis øer blev dannet af mægtige vulkaner og sø-dyr, ikke større end et knappenålshoved.

For meget, meget længe siden åbnede der sig en revne dybt nede på bunden af havet. Med en tordnende lyd brød gloende lava frem, vandet skummede og kogte, asken blæste langt omkring, og et lille undersøisk bjerg blev dannet. Igen og igen kom vulkanen i udbrud. Hver gang lagde lavaen sig endnu højere, indtil bjerget var så stort, at toppen af det viste sig over vandet. Vulkanen rystede og dampede og røg i lang, lang tid, før den endelig faldt til ro. Og alt, hvad der var tilbage, var en ø af hård, sort klippegrund, omgivet af det mægtige hav. Andre øer i Fiji-gruppen blev dannet på samme måde.

Og nu skete der i de lave vande omkring øerne noget lige så fantastisk. Vandet myldrede med småbitte koralpolyper. Hver polyp var en klat levende materie i form af en sæk. Den øverste åbning eller munden var omringet af føletråde, der så ud som kronblade på en blomst. Men dette mærkelige dyr har nogle vidunderlige egneskaber. Det kan udskille et mineral (kalcium karbonat) fra havvandet og lade det gå ud gennem sin krops sider, hvorefter det bliver til limsten.

Ved skabelsen af Fiji-øerne opbyggede hver koral-polyp en lillebitte limstenskop omkring sig, som den brugte som sit hjem. Når dyret døde, efterlod det sig sit tomme hus.

Utallige polypper levede sammen i kolonier og byggede huse af mange former og størrelser. Kolinierne lejrede sig på siderne af vulkan-bjerget og begyndte at opbygge koral-rev, hvor de aflejrede deres limstenshuse, det ene oven på det andet. Andre hav-skabninger sluttede sig til koralpolypperne i denne opgave. Stjernefisk, snegle og søpindsvin, der så ud som bolde af børster, føjede deres limstensskeletter til revene. En bestemt havplante, koral-algen, fabrikerer også limsten, og den hjalp med

i byggeriet. Snart hævede nogle rev sig op over vandet og dannede en slags ø, der kaldes en koral-lagune.
Og så skete der i lang, lang tid ikke ret meget med øerne. De blev bagte af solen. Regnen vædede dem. Bølger slog mod dem på alle sider. Vinde blæste frygteligt. Og lidt efter lidt, brød solen, regnen, havet og vinden overfladen i stykker og forandrede den til sand og et tyndt, mager lag af jord.
Sommetider skete det i løbet af disse år, at stærke vinde fra Asien og den malajsiske halvø havde nogle passagerer med. Disse rejsende var bakterier, småbitte prikker, der flød hjælpeløst for vinden og drog afsted dérhen, hvor vinden drev dem. Bakterierne landede på øerne og begyndte af berede en bedre jord.

Mange hav-skabninger var med til at bygge de mindre Fiji-øer og revene omkring de vulkanske øer. Fra oven: søpindsvin, søviftekoral, staghorn-koral, elghorn-koral, snegl, hjerne-koral og stjernefisk.

Nogle nysgerrige og støjende havfugle var sandsynligvis de første levende, større dyr, der først så disse nye øer rejse sig op af havet. Terner, måger, svaler og fregat-fugle hvirvlede ned for at se nærmere til. De kunne ikke finde noget at spise dér på dette bare land, men de efterlod føde for fremtiden. Frø, som de havde slugt et andet sted, gik gennem deres legemer, faldt til jorden og spirede.

Andre småbitte levende væsener — støvlignende sporer og frø med faldskærme, som vi kender frå mælkebøtterne — blæste ned på øerne med vinde fra Sydamerika. Disse små frø blev til levende græs, siv og rør og fjedrede bregner.

Havet arbejdede også. Det skyllede bestandigt planter op fra andre lande. En kokosnød kunne drive over havet i hundredvis af kilometre, slå rod på en kyst og vokse op til en smuk kokospalme.

Slanger og firben flød til Fiji på rafter i form af træstykker, grene o.l. Fiji har også den store kvælerslange og helt små slanger.

For evigt venner

Efter at David havde dræbt Goliat, var kong Saul så imponeret over den unge mands evner og mod, at han optog ham i sin egen husholdning. Det var dér, David blev gode venner med Jonatan, Sauls ældste søn. Deres gensidige beundring udvikledes hurtigt til et så stærkt bånd, at Bibelen siger: ,,Jonatan sluttede pagt med David, fordi han elskede ham som sin egen sjæl". Og de to sluttede en pagt om altid at ville ære dette venskab.

Så stærkt følte Jonatan med hensyn til dette løfte, at han ,,afførte sig sin kappe og gav David den tillige med sin våbenkjortel, ja, endog sit sværd, sin bue og sit bælte".

Hvadsomhelst kong Saul bad David gøre, udførte han så godt som nogen. Og da Saul gjorde David til chef for en legion soldater, der skulle kæmpe mod filisterne sejrede han. Israeliterne havde accepteret David som en stor leder, og da han vendte tilbage fra krigen, blev der sunget og danset og festet overalt, medens kvinderne spillede på deres instrumenter og sang, jublede de og sagde til hinanden: ,,Saul slog sine tusinder, men David sine titusinder!"

At høre en sådan forherligelse af David gjorde kong Saul meget vred, og jalousiens og mistænksomhedens frø begyndte at spire i hans hjerte. Da David den næste dag, som så ofte før for at dulme kongens dårlige nerver, spillede harpe for ham, hjalp den stille musik ikke. Istedet greb en ond ånd kong Saul og fik ham til at kaste et spyd efter David i den hensigt at dræbe ham — og han forsøgte det ikke bare én gang, men to gange. Imidlertid forfejlede spyddet begge gange sit mål, idet David sprang til side.

Kong Saul gjorde derpå David til kaptajn over et tusinde soldater, idet han håbede, at han ville blive dræbt i kampen. Men ,,lykken fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi Herren var med ham . . . og Saul . . . gruede for ham . . . men hele Israel og Juda elskede David".

Da Saul ikke havde held med sig til at komme af med David, som han havde planlagt, beordrede han alle sine tjenere og også Jonatan til at slå David ihjel. Men Jonatan havde sluttet pagt med David som sin ven, så han advarede David og rådede ham til at skjule sig. Så sagde han til sin far: ,,Kongen forsyndede sig ikke mod sin træl David; thi han har ikke forsyndet sig mod dig, og hvad han har udrettet, har gavnet dig meget".

Jonatan mindede sin far om, hvor tapper David havde været i krigen, og om hvordan han havde frelst Israel fra deres filister-fjender. Han sluttede af med at sige: ,,Du så det

selv og glædede dig derover. Hvorfor vil du da forsynde dig ved uskyldigt blod og dræbe David uden grund?"
Saul lod sig formilde ved disse ord, og han lovede sin søn, at hans ven ikke ville blive slået ihjel. Jonatan var meget lykkelig og hentede David, så de igen kunne forenes. Men da der pany kom krig, og David og hans hær sejrede, blev kong Saul rasende over, at Herren sådan favoriserede David. Da David igen spillede og sang i al uskyldighed for kongen, kom der igen en ond ånd over Saul, og igen prøvede han at dræbe David med sit spyd. Men igen forfejlede spyddet sit mål og borede sig ind i væggen ved siden af David.
David flygtede ud i natten, og Saul sendte i sit raseri folk efter ham for at dræbe ham. Sauls uberegnelige temperament gjorde David bange og forundrede ham meget. Da han i al hemmelighed mødtes med Jonatan, spurgte han: ,,Hvad har jeg gjort? Hvad er min brøde? Og hvad er min synd mod din fader, siden han står mig efter livet?"
Det var vanskeligt for Jonatan at tro, at hans far ville bryde sit løfte om at ville lade David leve. Men da Saul i sin vrede også prøvede at dræbe Jonatan, advarede denne David ved et forudaftalt signal, der bestod i at sende bud med bue og pil, om at hans vens liv var i fare.
Da de to venner blev klar over, at de for Davids sikkerhed skyld måtte skilles, kyssede de hinanden som brødre og græd bittert. ,,Derpå sagde Jonatan til David: ,Far i fred! Om det, vi to har tilsvoret hinanden i Herrens navn, gælder, at Herren står mellem mig og dig, mellem mine og dine efterkommere for evigt!' Så brød David op og drog bort, medens Jonatan gik ind i byen." (1. Samuels Bog 18-20).

BØN OCH PROFETEN JOSEPH

AF TRUMAN G. MADSEN

Fra en tale holdt i serien ,,Kend din religion" i California 1972-73

Mange har spurgt mig: ,,Hvordan kan det være, at profeten Joseph Smith, fjorten år gammel, kunne gå ind i en lund, og, selvom han aldrig før havde bedt lydeligt (hvilket antyder, at han tidligere *havde* bedt for sig selv) alligevel i denne den første bøn kunne modtage en så stor og vidunderlig velsignelse? Betyder det, at han havde så meget større tro og værdighed end alle os andre?"

En del af svaret på det spørgsmål er, at de syner, som profeten Joseph modtog, ikke blot var et svar på hans egen bøn men bogstavelig talt var svaret på millioner af menneskers bønner, måske endog fra dem på den anden side sløret, som i generationer havde søgt efter evangeliets genoprettelse — opfyldelsen af milliarder af menneskers udtalelse af sætningen: ,,Komme dit rige" (Matt. 6:10). Det er en vigtig erkendelse. Du og jeg beder ikke alene. Vi beder som en del af en stor nutidig bevægelse og har fået stor magt i selve den proces. Hvis vi bryder os om det 8 eller endog interesserer os nok for det til at

prøve — at blive redskaber dertil, så kommer enestående privilegier til os. Blandt dem Helligåndens bemyndigelser, gaver og velsignelser og kronen på det hele, præstedømmets velsignelser.

Kendetegnet på Joseph Smith forhold til bøn er intimitet. ,,Han sagde til os, at det var den slags tro, de havde brug for — den tro, som et lille barn har, som i ydmyghed går til sine forældre og be'r om sit hjertes ønsker." (,,Life of Heber C. Kimball", Salt Lake City 1945, pp. 69-70) Mange mener, at det er høfligt at tale om og til Gud som værende ,,langt borte", helt anderledes og helt usynlig. Deres indtryk af Gud, hvis de da har noget indtryk, er, at han er et godt, ædelt princip eller en ,,ren tanke" eller et klart lys. For Joseph Smith var religionens første princip (og også bønnens første princip) helt sikkert at kende Guds faderlige egenskaber — ikke blot, at Gud har et personligt forhold til os, og vi til ham, men at Gud *er en person,* den mest ophøjede og fuldstændige person — og at vi kan tale med ham, ligesom Moses gjorde det, ,,som når den ene mand taler med den anden" (2. Mosebog 33:11). Her er et tilfælde, nedskrevet af Daniel Taylor, hvor profeten udtrykte et sådant nært forhold: ,,Jeg havde hørt mænd og kvinder bede — specielt mænd — både de mest uvidende med hensyn til intellekt og boglig viden og de udpræget lærde og dannede, men aldrig før jeg hørte profeten Joseph Smith bede, havde jeg hørt en mand tiltale sin Skaber, som om han var tilstede, lyttende som en far, der opmærksomt lytter til et pligtofyldende barns sorger. Joseph var på det tidspunkt ganske ulærd, men i den bøn, som i vid udstrækning var et forsvar for dem, der havde beskyldt ham for at være vildledt og nedsunket i synd, bad han Herren tilgive dem og åbne deres øjne, så de kunne se klart. Og i den bøn, må jeg i al ydmyghed sige, talte han med himmelsk lærdom og stor veltalenhed. Der var ingen unødige ophold, ingen hæven af stemmen i begesjstring men en ligefrem, samtalende form, sådan som et menneske ville tale til en tilstedeværende ven. Der forekom mig, som om jeg, hvis sløret var taget bort, måtte kunne se Herren stå dér, betragtende den ydmygste af alle tjenere, jeg nogensinde havde set." (,,Resollections og Daniel Taylor" i ,,Juvenile Instructor" 27:127)

„Du og jeg beder ikke alene. Vi beder som en del af en stor nutidig bevægelse og har fået stor magt i selve den proces. Hvis vi bryder os om det, kommer enestående privilegier til os."

Lad os nu stille nogle elementære spørgsmål om profetens bønner for at se om og hvorledes hans erfaringer måske dækker men også identificerer vor egen.

Var hans bønner korte eller lange? En nyomvendt til kirken, Mary Eliyabeth Rollins Lightner, der da kun var 14 år gammel, beskriver, hvordan hun med sin mor kom til profetens hjem og hørte en vidunderlig prædiken, hvor profeten ansigt ligefrem strålede, medens han bar vidnesbyrd om Kristi nærvær. Så bad Joseph alle de tilstedeværende lægge sig på knæ, og han bad. Hun fortæller: ,,Jeg har aldrig siden hørt noget lignende. Jeg følte det, som om han talte med Herren, og kraften hvilede over os alle. Bønnen var så lang, at nogle af de tilstedeværende rejste sig op og hvilede og derpå igen faldt på knæ." (,,Diary of Eliyabeth R. Lightner" i BYU Special Collections", p. 3)

Ved en anden lejlighed rejste han sig en dag i hjemmet i Kirtland, da der var meget lidt mad på bordet, og sagde: ,,O Herre, vi takker dig for dette brød og beder dig sende os noget bedre. Amen." Kort efter bankede det på døren, og en mand stod derude med en skinke og noget mel. Profeten frydede sig: ,,Ser du, Emma, jeg vidste, at Herren ville besvare min bøn". (,,Juvenile Instructor" 17:172) Det var en kort bøn, ikke et langt brev.

Det lange og det korte ved dette er, at nogle bønner bør være lange, andre korte.

Tiltalte Profeten Herren som ,,Fader", eller havde han en særlig måde eller titel at benytte? Oftest bad han ,,vor Fader" eller simpelthen ,,Fader" eller ,,Oh, Herre" og var ikke tilbøjelig til at pynte på den titel med adjektiver og blomstrende vendinger. Sådanne adjektiver kan være passende, men for ham var det enkle ,,Fader" tilstrækkeligt. Og i det, som på så mange andre måder, var hans bønner i harmoni med de mønstre for bøn, som Kristus selv benyttede.

Han sagde ved en bestemt lejlighed: ,,Vær ligefrem og enkel og bed om det, du ønsker, nøjagtigt ligesom du ville gå til din nabo og sige: ,,Jeg vil gerne låne en hest for at tage ned til møllen"". (,,Juvenile Instructor" 27:151-2) Det er direkte, intimt og spontant.

Der var dog tidspunkter ved højtidelige lejligheder, hvor profeten bad på formel vis, og hvor bønnen blev en slags ordinanse. En sådan bøn blev udtalt ved indvielsen af Kirtland templet. Den bøn, der er nedskrevet i afsnit 109 i Lære og Pagter, er blevet model for alle efterfølgende indvielsesbønner. Her var en mand, som af Herren var givet de ord han skulle sige til ham. Det forekom nogle som en omvej. Men (som præsident J. Reuben Clark siger det) demonstrerede profeten her at noget af det, vi oftest bør bede om, er at få at vide, hvad vi oftest bør bede om. (Se ,,Conference Report", Oct. 1960, p. 90)

Mindst halvdelen af bede-processen er at gøre vore sjæle modtagelige, så vi kan blive gode lyttere og lære hvordan og hvornår og om hvad, vi bør bede. Der er i vor tid givet det løfte, at de af os, som modtager evangeliet vil blive ,,givet alting". Herrens udtryk er ,,(I) ejer alt". ,,Alt" defineres som ,,livet og lyset, ånden og kraften, der udsendes efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans

Søn". Og derpå ,,bed, om hvad I vil, i Jesu navn, og det skal ske. Men vid dette, *det skal gives jer,* hvad I beder om". (Se L.&P. 50:27-30, fremhævelser tilføjet)
Men bad profeten sommetider om noget, som aldrig blev givet ham, eller om vejledning, som blev ham nægtet? Det gjorde han. Ligesom os stred han sommetider forgæves. For eksempel længtes profeten efter at kende tidspunktet for Kristi andet komme. Han siger, at han ,,bad meget oprigtigt". Og Herrens svar var egentlig ikke noget svar, undtagen et ,,jeg vil ikke sige dig det", og ,,Joseph, min søn, om du lever, til du er femogfirsindstyve år gammel, så skal du se Menneskesønnens ansigt. Lad dette være dig nok og besvær mig ikke mere angående denne sag" (L.&P. 130:15)

„Men bad profeten sommetider om noget, som aldrig blev givet ham, eller om vejledning, som blev ham nægtet? Det gjorde han. Ligesom os stred han sommetider forgæves."

Så han nedskrev den eneste konklusion, han kunne komme til: ,,Jeg tror, at Menneskesønnens komme ikke vil ske før den tid" (L.&P. 130:17).
Herren ønskede øjensynligt ikke, at Joseph Smith eller vi — skal kende det nøjagtige tidspunkt. Han ønsker, at vi skal fortsætte med at leve, som om hans strålende genkomst skete i morgen. Åndeligt talt betyder det, at vi burde være beredt dertil. Derfor siger han gang på gang: ,,Jeg kommer snart" (Se Johs. Åb. 22:20). Men han ønsker også at vi som Wilford Woodruff udtrykte det, skulle ,,plante kirsebærtræer" — og leve vort liv med mangeårigt udsyn og ikke på unaturlig måde som sortseere. De siger: ,,Nå ja, det springer i luften om nogle få år, så hvorfor skulle jeg planlægge at få en uddannelse?" Det er overfladisk og undvigende.
Profeten var ved en anden lejlighed i færd med at bede for at få at vide, hvorfor hans folk måtte lide så meget i Missouri. Der findes et betegende brev, hvori han bedrøvet siger: ,,Han vil ikke svare mig. Han vil ikke svare mig". Og der var nogle gange tidligere, hvor han tiggede Herren om noget, som Herren allerede havde sagt, han ikke ville give ham.
I husker tilfældet med Martin Harris. Tre gange bad han om tilladelse til at udlåne manuskriptet (til Mormons Bog). Tre gange var svaret nej. Profeten protesterede: ,,Men, Herre, forstår du det ikke? Han pantsatte sin gård, hans kone er efter ham, Herre. Hvad skade kan det gøre2" Tilsidst kom tilladelsen. Læs engang profetens moders beretning om, hvordan Martin senere kom til Joseph Smiths hus og gik frem og tilbage, betænkelig ved at komme indenfor. Profeten ser ham gennem vinduet og forventende det værste, styrter han ud og siger hurtigt: ,,Martin, du har vel ikke mistet . . .". Martin nikker. I to uger ville profeten ikke lade sig trøste. Ingen i familien kunne lette hans sorg, for han følte sig yderst fordømt. Den lettelsens glæde, som kom ind i hans hjerte, da åbenbaringen kom, var ubeskrivelig: ,,Omvend dig . . . og du er atter kaldet til arbejdet" (L.&P. 3:10). Han siger senere i en beretning om åbenbaringen at ,,disse befalinger inspirerede mig". Derefter skrev han, og jeg mener, dette er en opsummering af hans erfaring: ,,Jeg gjorde det til min regel, at gøre det som Herren befaler" (,,History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", 2:270). Han lærte det, ja, men han kom — sådan som det ofte er tilfældet med os — ikke let til det.
Praktiserede profeten familiebøn? Der findes en beretning om et besøg af en broder, som aldrig før havde truffet profeten og heller ikke hans familie. Han skulle lige til at banke på døren men ventede, fordi han han hørte dem synge. Søster Emma ledede familien og nogle gæster i en slags familiegudstjeneste. Derefter bad profeten, og den besøgende lyttede åndeløst til, hvad han kaldte ,,en forsmag på evig lykke".
Optegnelser siger, at Joseph bad tre gange om dagen sammen med sin familie — morgen, middag og aften. Hvor smukt! Han sagde engang, idet han citerede Daniels Bog, at vi ,,skulle gøre os bekendt med de mænd, som . . . bad tre gange om dagen med ansigtet mod Herrens hus" (,,History of the Church", 3:391). Det gjorde Daniel. Hvilken betydning ligger der i at vende ansigtet mod templet? Øjensynligt er det en hellig måde at genkalde sig både de løfter, Herren har givet os og vore løfter til ham. Da præsident Wilford Woodruff således indviede Salt Lake templet, opsendte han en særlig bøn om, at folk, når de kom ud for fristelser eller vanskeligheder, måtte huske templets løfter, vende ansigtet mod templet, og tro på at Herren ville høre deres bønner.
Joseph bad under sine lidelser og forfølgelser, men han bad også i stor taknemmelighed. Og her er en betagende oplysning. Han lærte de hellige, at de skulle praktisere dyd og hellighed og ,,takke Gud i ånden for alle velsignelser, hvormed de var velsignede" (L.&P. 46:32). Hvor ofte bruger vi en hel bøn til udelukkende at takke og prise? Han lærte de hellige, at hvis de ville lære at være taknemmelige i alle forhold, ville de blive ,,herliggjort" (L.&P. 78:19). Joseph udviser en medfødt og tydelig evne til at være taknemmelig over selv den mindste begunstigelse fra Herren eller fra andre mennesker. Jeg har grædt, mens jeg læste nogle af hans bønner for sine brødre: ,,Velsign broder det og det, Fader, hvis hænder er fulde af vabler, efter han har roet mig over floden". Selv den mindste begunstigelse resulterede i bevægende varme og taknemmelighed.
Der er otte forskellige steder i Lære og Pagter, hvor Herren gennem profeten benytter udtrykket ,,bed altid". Hvor-

dan kan vi det? Hvis ,,bed altid" betyder lydeligt, så kan ingen af os gøre det. Men hvis ,,bed altid" inkluderer den slags bønner, der er ordløse og kommer fra hjertet, så kommer vi straks nærmere til det. Og hvisdet i endnu højere grad betyder, at vi skal have bønnens ånd hos os, vanset hvad vi iøvrigt gør — og leve med den bøn i hjertet — så kan vi alle gøre det. I den forstand er Joseph Smiths dagbog fra dengang, han var på en missionærrejse, en eneste bøn: ,,O Herre, besegl vort vidnesbyrd til deres hjerter". ,,O Herre, trøst min familie." Den sidste sætning han udtalte i sit liv var en bøn — og kulminationen af alle andre — ,,O Herre. Min Gud."

Men hvor meget betyder ordene? Idet han kommenterede et vers i Det ny Testamente, forandrede han en vigtig udtalelse om dette. Det er i Brevet til Romerne. Paulus taler om, hvordan Ånden kan hjælpe os i bøn, og siger: ,,Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelig kraft" (,,Profeten Joseph Smiths Lærdomme", s. 334).

„Jeg har grædt, mens jeg læste i profetens dagbog: ,Velsign broder det og det, Fader, hvis hænder er fulde af vabler, efter at han har roet mig over floden.'"

Når vi har nok tillid til Åndens skelnen, holder vi op med at spekulere så meget på formen og bliver mere interesseret i det, som ligger dybt inde i os, som vi ikke kan finde ord eller lyd for. Så oversætter og overfører Ånden vor stræben. Stræben er noget andet end at sukke. Vi kan sukke i nedtrykthed og skuffelse, og det vil have tendens til at gøre vor fortvivlelse endnu dybere. Men stræben rækker opefter. Vi kan tage vor stræben, selv den, som vi ikke kan udtrykke, og vide, at når vi i stilhed, ydmygt leder den hen mod Faderen og Sønnen, så vil Ånden oversætte den perfekt!

På den anden side kan Ånden kommunikere Herrens svar på en måde, som ingen anden kraft kan duplikere. Vi kommer i besiddelse af en stor tillid og frihed, når vi stoler på Ånden med hensyn til det.

Lydelig bøn hjælper tankerne til at blive ved emnet. Men sommetider er der en fordel ved tavs bøn og ved bevidst at lade tankerne løbe. Lad dine tanker og dit hjerte gå i den retning, som de synes tilskyndet til at gå.

Hvordan kan vi lære at koncentrere os åndeligt? Et bemærkelsesværdigt mønster fremmanes om dette og andre elementer ved kraftig bøn i profetens instruktioner til præstedømmekvorummerne. Her er hans nøjagtige ord: ,,Jeg arbejdede med hvert enkelt af disse kvorummer (højpræster, halvfjerds'er, ældster, biskopper og De Tolv) i nogen tid for at bringe dem til den orden, som Gud havde vist mig, hvilken er som følger." (,,History of the Church", 2:391). Dette var et særlig kvorum-projekt i Kirtland templet. ,,Den første del skulle tilbringes i højtidelig bøn til Gud, uden nogen som helst talen eller forvirring." Øjensynligt betød det en tavs — måske hviskende — bøn. Men ingen talte højt, og der var ingen fortaler. ,,Og der blev sluttet med en beseglende bøn ved præsident Rigdon." Med andre ord, en enkelt mand ville da bede lydeligt med og for hele gruppen. Derpå ,,skulle alle kvorummerne som med én stemme råbe et højtideligt hosianna til Gud og Lammet med et Amen, Amen og Amen". Hosianna-råbet, der oftest forbindes med tempelindvielser, havde således også denne anden hellige, personlige funktion. Tre gange skulle de sige ,,hosianna" og tre gange ,,Amen". ,,Derpå sætter alle sig og opløfter deres hjerter i tavs bøn til Gud, og hvis nogen modtager en åbenbaring eller får et syn, skal de rejse sig og tale, så alle kan få udbytte deraf og glæde sig sammen."

Dette er en åbenbaring af instruktioner. Selv i vore egne private eller hemmelige bønner synes dens ånd af have indflydelse. Læg mærke til, at der først er en koncentrering — ikke forvirring, men stilhed. Derpå kommer en lydelig besegling og en opsummerende bøn. Derefter et sjælssøgende råb af taknemmelighed og behov, en manifesteret ærbødighed. Og endelig en afventende indstilling overfor Herren, hvor vore hjerter er åbne, følsomme og udtryksfulde eller bevidste over for, hvad der kommer gennem Ånden.

Hvad skete der, når dette råd blev fulgt? Her er et eksempel. Profeten siger i sin dagbog:

,,De Halvfjerds' Kvorum kunne glæde sig over en rig udgydelse af Helligånden. Mange rejste sig og talte og bar vidnesbyrd om, at de var fyldt med Helligånden, der var som en ild i deres knogler, så de ikke kunne forholde sig rolige men blev tilskyndet til at råbe hosianna til Gud." (,,History of the Churhc" 2:392)

Og om sig selv sagde han:

,,Efter at disse kvorummer var taget afsted, vendte jeg hjem, fyldt med Ånden, og min sjæl råbte hosianna til Gud og til Lammet, mens jeg lå vågen i natten. Og mens mine øjne var lukkede i søvn, var Herren gavmild mod mig, og hans herlighed var omkring mig." (,,History of the Church" 2:387)

Meget kan læres deraf.

Men hvad med de gange, hvor vi føler os uværdige? Profeten skrev selv i et brev til Emma: ,,Jeg mindes alle de forgangne øjeblikke i mit liv og sidder tilbage i sorg og udgyder tårer i bedrøvelse over min dårskab". Hvis I vil studere dem dybtgående, vil I opdage, at alle profeterne har kendt til sådanne mørke nætter, den samme kamp, som også kendes fra andre store mænd og kvinder i histo-

rien. Nephi, for blot at nævne en enkelt, skriver med så stor tydelighed om tro i sine første bøger, at man undrer sig over, om han nogensinde frygtede eller funderede. Men i hans salme udbryder han jo: ,,Ja, mit hjerte sørger . . . Når jeg ønsker at glæde mig, sukker mit hjerte over mine synder" (se 2. Nephi 4:17-19). Og så beder han med stor kraft. ,,O, Herre, vil du indhylle mig . . . hjælp mig" (se 2. Nephi 4:53). Ingen af os slipper for sådanne perioder med højdepunkter og nedtrykthed. Men ville noget overhovedet blive gjort i kirken, hvis vi ventede, indtil vi alle var fuldkomne?

I husker, at profeten i et panorama-syn så mindst ni af De Tolv i et fremmed land. (Han sagde ikke England, men det var dér, de senere drog til.) Han så dem samlet i en cirkel uden sko, forslåede, i laser, skuffede. Stående oven over dem i luften var Herren, Jesus Kristus. Og profeten fik at vide, at Herren længtes efter at vise sig for dem, at bøje sig ned til dem og løfte dem op. Men de så ham ikke. Frelseren så dem og græd. Vi har fået fortalt af to af de brødre, som hørte Joseph berette om dette syn, at han aldrig kunne tale om det uden selv at græde. Hvorfor? Hvorfor skulle han blive så bevæget? Fordi Kristus beredvilligt kom til denne jord, for at alle Faderens børn frimodigt kunne komme til ham, helt klar over, at han ved, hvad der sker i os, når vi synder, at han kender alle vore følelser og interesserer sig derfor. Den største tragedie i livet, er at vor Frelser efter at have betalt den frygtelige lidelses pris ,,efter kødet og fuld af medlidenhed" (se Mosiah 15:9 og Alma 7:13) nu er beredt til at række ned og hjælpe os op, men at det er forbudt ham, fordi vi ikke vil lade ham gøre det. Vi ser ned i stedet for op.

„Den største tragedie i livet er, at vor Frelser betalte den frygtelige lidelses pris, så han kunne hjælpe os, men at det er ham forbudt, fordi vi ikke vil lade ham gøre det."

Der er måske noget i vort liv, som gør os mere eller mindre værdige til visse privilegier. Men til ét er vi aldrig uværdige: bøn. Jeg tilføjer et vidnesbyrd om dette. Profeten Joseph Smith ikke alene belærte om dette, men han var også et eksempel derpå. Uden hensyn til vore sjæles tilstand, kan vi, og må vi gå til Herren. Han lukker aldrig døren for os. Han beder os påkalde sig, når vi allermest har brug for ham. Of ofte er det, når vi føler os mindst værdige.

Jeg vil gerne slutte af med at bære vidnesbyrd om, at vi i vor tids profet, Joseph Smith, har et eksempel på levende, åndfyldt bøn — den intime form for bøn, den slags som kan forandre hele livet. Men derudover illustrerer profeten for alle tider, at bøn er mere end noget, der blot eksisterer i vore tanker. Det er ikke blot selvhypnose. Det er en plan og et mønster, hvorved vi i virkeligheden bryder gennem slæret og tager imod den levende Guds hånd gennem Kristus. Jeg bærer det vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvorfor lignede Cathy mig ikke?

AF JANE P. COVEY

,,I et glimt som noget, der i løbet af nogle få sekunder for gennem mine tanker, så jeg Cathy og mig selv, som vi havde været i åndeverdenen . . . arm i arm, to voksne kvinder, smilende til hinanden."

Da jeg blev elleve år gammel, gav mine forældre mig et smukt eksemplar af en af de store klassikere. Jeg elskede at læse de mange sider, og da jeg kom til det sidste blad, græd jeg. Jeg havde personligt gennemlevet dem. Omhyggeligt gemte jeg bogen i årevis i den hensigt at give den til min egen datter. Da Cathy blev elleve år, gav jeg hende den bog. Glad for gaven tog hun bogen til sig og sled sig tappert gennem de første to kapitler, hvorefter hun satte den ind i bogreolen og lod den blive, uåbnet. Jeg var dybt skuffet.

Af en eller anden grund havde jeg altid regnet med, at min datter ville blive ligesom jeg selv — at hun ville kunne lide at læse de samme bøger, som jeg læste som barn, have et temperament ligesom mit, kunne lide, hvad jeg holdt af. Årene er gået, og jeg har nu fire døtre — ingen af dem har nogen lighed med mig. Det er jeg glad for nu. Det var jeg ikke dengang.

,,Cathy er en charmerende, overstrømmende, lattermild og noget gavtyveagtig pige", fortalte hendes lærere mig. ,,Morsom at være sammen med", sagde hendes veninder. ,,Glad ved livet, hurtig til at se humor allevegne, en sensitiv sjæl", sagde hendes far.

,,Det er svært for mig", sagde jeg til min mand en dag. ,,Hendes uberegnelige iver efter aktiviteter, hendes umættelige behov for at ,,lege", hendes evindelige og overstrømmende latter og pjank overvælder mig. Sådan har jeg aldrig i livet været. At læse var min eneste fornøjelse i mine ungpige-år."

Inderst inde vidste jeg, at jeg var helt forkert på den, men dybt nede i hjertets lønkammer var jeg skuffet. Hun var lidt af en gåde for mig, og det var jeg sur over.

Disse uudtalte følelser opfattes hurtigt og stærkt af et barn. Jeg vidste, at hun ville føle dem, og at de ville såre hende, hvis de ikke allerede havde gjort det. Det pinte mig helt ind i hjertet, at jeg kunne være så ubarmhjertig. Men til trods for, at jeg elskede dette barn, kunne jeg ikke forandre mit indre.

Nat efter nat, uge efter uge, når alle sov, og huset var mørkt og stille, stod jeg op alene for at anråbe Faderen

i Himlen om forståelse. For ham, som havde kendt og elsket hende i evigheden, bøjede jeg hovedet og skreg om hjælp.
Og så en morgen, meget tidligt, mens jeg lå i min seng, skete det. Senere hen, når jeg prøvede at genkalde mig det, troede jeg nok, at jeg havde drømt, men jeg vidste, at det ikke var nogen drøm. Jeg var vågen. I det glimt som noget, der i løbet af nogle få sekunder for gennem mine tanker, så jeg Cathy og mig selv, som vi havde været i åndeverdenen, før vi kom til denne jord — to voksne kvinder, arm i arm, smilede til hinanden. Et forhold mere som søstre. Jeg tænkte på min egen søster, og hvor forskellige vi var, og alligevel ville jeg aldrig have ønsket, at hun skulle være ligesom mig. Jeg så Cathy og mig selv, som vi vil være, når vi forlader dette liv, mor og datter, så lykkelige sammen, de kæreste venner.
Stærkt trængte disse ord ind i mit sind: ,,Hvor vover du at prøve på at påtvinge hende din personlighed? Glæd dig over forskellighederne ved jer!" Selvom det kun varede nogle sekunder, dette glimt, så forandrede denne opvågen mit hele sindelag, som intet andet kunne.
Fornyet var nu min overvældende taknemmelighed, min påskønnelse. Hvad jeg havde kæmpet med og ikke syntes selv at kunne gennemføre — en forandring af mit sindelag — det gjorde han for mig.

Jane Parish Covey, husmoder og moder til otte børn, virker i øjeblikket i Melbourne Australien Missionen, hvor hendes mand, John M. R. Covez, er præsident.

Tilskyndelse til faste

AF FRANK AYDELOTTE

Jeg havde lige talt ved en fireside søndag aften og var ved at tage afsted, da jeg følte en tilskyndelse til at faste. Jeg havde ikke nogen bevidst grund til at skulle gøre det og afviste tanken. Alligevel vågnede jeg usædvanlig tidligt næste morgen og blev igen tilskyndet til at begynde at faste. Følelsen var så stærk, at jeg ikke kunne ignorere den, så jeg begyndte.
I løbet af dagen inde på kontoret hviskede den stille, sagte stemme til mig, at jeg næste dag ville miste mit arbejde, men at jeg ikke skulle blive vred eller geråde i panik men i stedet forblive kold og rolig, for de begivenheder, der skulle ske, ville vende sig til min fordel. Hele dagen gentog stemmen det budskab. Jeg vidste, at jeg var ved at blive beredt til en krisesituation.
Jeg følte mig forvirret. Jeg vidste, at jeg modtog en åbenbaring, men jeg kunne ikke tro det. Folk talte ofte om, hvor godt jeg udførte mit arbejde, og hvor sikker jeg kunne være på min stilling. Jeg holdt af mit arbejde som bibliotekar i afdelingen med sjældne bøger og manuskripter og brød mig ikke om tanken om at skulle miste det, men alligevel fornægtede jeg ikke Åndens stemme.
Næste morgen havde jeg ikke været på arbejde en time, før direktøren bad mig komme ind på sit kontor. Han fortalte mig at han havde til hensigt at afskedige mig med to ugers opsigelse. Det var tydeligt, han havde ventet, at jeg ville lave en scene, men Herren havde forberedt mig.
Da jeg var fastansat i det offentliges tjeneste, kunne jeg ikke uden videre afskediges. Jeg blev overført til en anden afdeling med en opgave uden ansvar. Mine overordnede håbede, at jeg hellere ville tage min afsked end at udholde det flove ved at sidde i en meningsløs stilling. Men i tillid til de guddommelige instruktioner gjorde jeg mig anstrengelser for at være nyttig og var på udkik efter noget at gøre, til trods for at den yngste kontorelev i vores kontor havde mere fornuftigt arbejde, end jeg.
Jeg så mig om efter andet arbejde, men intet syntes åbent i mit fag. Skuffelsen blev til fortvivlelse: ,,Vil jeg nogensinde få et bedre job?", spurgte jeg dagligt i mine bønner.
Jeg fandt trøst ved at læse profeten Joseph's anråbelse i Liberty fængslet, som findes i Lære og Pagters afsnit 121. Jeg var blevet oplært til at have tillid til Helligåndens vejledning, og gennem Ånden blev jeg opmuntret til at forblive tålmodig. En dag i april måned følte jeg mig inspireret til at besøge en mand med betydelig indflydelse på vores lokale universitet. Han modtog mig venligt, og da han hørte, at jeg søgte et job, blev han interesseret i at engagere mig. Han foreslog, at jeg forblev i mit daværende arbejde, indtil den stilling, han havde i tankerne, blev ledig. Mine håb steg til nye højder.
Jeg forventede at høre fra denne mand inden længe, men min tros prøvelser var ikke forbi. Fem måneder gik, uden at jeg hørte et ord. Mange gange søgte jeg på arbejdet trøst i bøn bag bibliotekets stakke af bøger. Men da vores wards biskopråd blev reorganiseret, og jeg forblev andenrådgiver, følte jeg mig sikker på, at lysere dage var nær. Nogen tid senere, mens jeg bad, hviskede Helligåndens stemme til mig, at jeg skulle fatte håb, for mine prøvelser var snart forbi.
Sent i august måned havde jeg et to-timers interview med min ven, men der kom ikke noget tilbud om en stilling. To dage senere ringede min ven og bad mig besøge ham hjemme. Før jeg tog afsted, bad jeg for at give udtryk for min taknemmelighed over, hvad der var sket, og takke for mine velsignelser. Jeg rejste mig, klar over at stillingen var min. Da jeg kom til mandens hjem, gik han igang med at forklare mig min nye stillings pligter.
Når jeg nu ser tilbage på disse syv måneders vanskeligheder og åndelige vejledning, forstår jeg, at jeg kom gennem en skæbnesvanger prøvelse, der styrkede mig åndeligt og lærte mig værdien af at leve nær til Herren.

Frank Aydelotte, forfatter, virker som stavsmissionær og søndagsskolelærer i Lawrence Ward, Kansas City, Missouri stav.

AF JANATH R. CANNON

Prioriteter i ædel stræben

Kære søstre, enhver af os ønsker at opnå det bedste i vort personlige liv og også at opfylde vore kirkelige forpligtelser. For de af os, som er ledere af kvinder i kirken, er ædel stræben et stort og værdigt mål. Vi er kaldede til at være et eksempel på fuldkommenhed.

Hvilken slags fuldkommenhed vil vi stræbe efter? Princippet om handlefrihed er givet os af Herren. Hver eneste dag præsenterer han os for noget at vælge mellem — ikke bare valg mellem godt og godt. ,,Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt." (Trettende trosartikel). Men, søstre, vi kan ikke søge efter alt det på samme tid. ,,Alt har sin stund." (Prædikerens Bog 3:1).

Der findes et ordsprog, der siger: ,,Hvis det overhovedet er værd at gøre, er det værd at gøre godt". Men Richard L. Evans bemærkede engang, at nogle ting kun var værd at gøre, hvis de ikke behøver at gøres så godt, at de kom til at kollidere med vigtigere ting.

At bestemme prioritets-rækkefølgen er vores nøgle til at få held med vores ædle stræben. For at hjælpe os med at fastlægge nogle væsentlige prioriteringer kan jeg give to eksempler på, hvordan sådanne engang blev overset.

Historien om Mikal, datter af Saul, Davids første kærlighed og hustru, er en af de mest rørende historier i Det gamle Testamente og en af de mest betydningsfulde for kvinder. Der kan ikke være nogen tvivl om Davids og Mikals kærlighed. Saul blev klar over det, da David som ung mand opholdt sig ved hans hof:

,,Men da Saul så og skønnede, at Herren var med David, og at hele Israel elskede ham, frygtede han David endnu mere, og Saul blev for stedse David fjendsk" (1. Samuel 18:28, 29).

Men han lod David tage Mikal til hustru, takket være Jonatans forbøn, og da David tilsidst måtte flygte for at undgå Sauls morderiske vrede, var det Mikal, som advarede sin mand og hjalp ham til at flygte. Flere år senere, da Davids hære havde sejret, og Saul var død, forlangte David sin hustru Mikals tilbagevenden, og de blev genforenede.

David bragte også pagtens ark til Jerusalem, og det blev en med begejstring modtaget begivenhed, en virkelig parade med musik og dans på vejen. ,,Og David dansede af alle kræfter for Herrens åsyn", siger skriften, ,,iført en linned efod" (2. Samuel 6:14), der var et stykke ceremonielt tøj. Den var øjensynligt temmelig kort, for da Mikal så ud af vinduet og bemærkede sin mand dansende i spidsen for paraden i sin linned efod, blev hendes sømmelighedssans dybt chokeret. Vi læser:

,,Men da David vendte tilbage for at velsigne sit hus, gik Sauls datter Mikal ham i møde og sagde: ,Hvor ærbart Israels konge opførte sig i dag, da han blottede sig for sine undersåtters trælkvinders øjne, som letfærdige mennesker plejer at gøre!'" (2. Samuel 6:20). I kan sikkert forestille jer, hvilket chok det må have været for denne triumferende, impulsive mand.

Men Mikal var datter af en konge, og hun vidste, at konger skulle opføre sig med værdighed og være et eksempel på fuldkommenhed i dragt og optræden. Hun havde ret. Men se blot hvor forkert hun havde valgt sin prioriteringsrækkefølge!

David var dybt såret og vred. Han svarede: ,,For Herrens åsyn vil jeg lege, så sandt Herren lever, som udvalgte mig frem for din fader og hele hans hus, så han satte mig til fyrste over Herrens folk Israel; jeg vil lege for Herrens åsyn, selvom jeg derved nedværdiges og synker endnu dybere i dine øjne; men hos trælvkinderne, du talte om, skal jeg vinde ære!" (2. Samuel 6:21-22).

Og historien om Mikal konkluderer med disse kolde ord: ,,Og Sauls datter Mikal fik til sin dødsdag intet barn." (2. Samuel 6:23).

Hvis blot Mikal havde lært, at mænd skal bydes velkommen med mildhed og kærlighed. Hvis blot hun havde forstået den prioritetsrækkefølge, der kræves i forholdet mennesker imellem, så ville hun have ventet og udbedret Davids opførsel med kærlig takt og et godt eksempel. Søstre, sørg for at gode, personlige forhold til hinanden, og især til dem som står jeg nærmest, ligger i toppen af jeres liste over prioritetsrækkefølgen.

Den mere velkendte historie om hvad Mikals far, kong Sauls oplevede, beskriver det allervigtigste at prioritere — lydighed over for Herrens ord.

Da Herren skænkede sejr over amalekitterne, var det med den befaling, at amalekitterne og alle deres hjorde skulle helt udryddes. Men Saul havde sine egne planer. Han manglede ydmyghed til at tænke sig muligheden af, at *hans* opfattelse af fuldkommenhed ikke var den bedste. Han syntes, at det ikke kunne være fornuftigt at dræbe *alle* de får og *alt* det kvæg. Selvfølgelig burde de bedste reddes. Saul havde været hyrdedreng i sine unge dage, og han satte pris på dygtighed i det fag. Desuden ønskede hans folk også at redde de bedste af amalekitternes dyr, og Saul mente, at en hersker burde lytte til folkets røst.

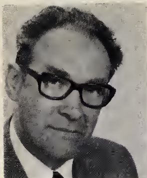
Og da Samuel, den levende provet, indkaldte Saul, for at han kunne redegøre for sin ulydighed mod Herrens ord, udtænkte Saul endnu en god grund til at redde de bedste af dyrene — de kunne blive fortrinligt offer til Herren i ordnede og passende ceremonier. Men Samuel sagde: ,,At adlyde er mere værd en slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end vædderfedt" (1. Samuel 15:22). Og Saul blev forkastet af Herren som hersker over Israel, fordi hans prioriteringsrækkefølge var forkert.

Herrens ord gennem sine levende profeter har forrang over enhver af vore tanker, uden hensyn til hvor fortrinlige de måtte synes os at være. Og således bør Herrens værk have forret over enhver af vore anstrengelser for at opnå fuldkommenhed.

Vi vil opfordre jer til ædel stræben i jeres uddannelse, i arbejdet, i hjemmet, i hjælpeforeningen, i enhver værdig anstrengelse på rette tid og sted. Men husk altid at ordne jeres prioriteringsrækkefølge gennem inspiration og ved at lytte til Herrens levende profeter.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at de mænd, som leder kirken i dag, er levende profeter. At vor Frelser, Jesus Kristus, lever og leder denne, hans kirke, gennem disse profeter. Og at vi gennem lydighed og kærlighed, gennem studium og bøn og ved at lytte, kan modtage den inspiration, som vi behøver for at fastlægge vores særlige prioriteringsrækkefølge i vores ædle stræben.

Str. Janath R. Cannon i uddannelsesrådgiver i hjælpeforeningens generalhovedbestyrelse.

Bønnen – en livsbetingelse

BO G. WENNERLUND
Regionalrepræsentant for De Tolv

For en sidste dages hellig er bønnen en nødvendighed for at kunne forblive en sidste dages hellig.
Uden en tilbagevendende, ja, næsten en stadig igangværende kommunikation med vor himmelske Fader, kan en sidste dages hellig ikke leve sit liv uberørt af verden. Uden bønnen kan man ikke bevare sit vidnesbyrd levende, uden den kan man ikke udfylde det embede, hvori man er indsat. En sidste dages hellig, som ikke beder findes ikke, for den som ikke beder er holdt op med at være en sidste dages hellig.
Gennem bøn stemmer vi vort sind og vore hjerter og gør os modtagelige for Herrens ånd. Uden denne ånd kan vi ikke klart se vort livs mission. Uden den kan vi ikke se de ting, hvorfra vi må omvende os. Uden den får vi ikke den styrke som er nødvendig for at bringe den for vor frelse og ophøjelse nødvendige fortsatte omvendelse i stand.
Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke har vi modtaget løftet om at blive betjent af Helligånden i vort liv. Denne — Helligånden — som er den tredie person i guddommen er en åbenbarer, en trøster. Gennem ham har vi modtaget vidnesbyrdet om, at Jesu Kristus er Guds Søn, vor broder og genløser. Gennem Helligånden modtager vi gennem hele vort liv mer' og mer' kundskab om tingene sådan som de er, som var og som de vil blive (L&P 93:24). Gennem ham kommer vi lidt efter lidt til at eje al kundskab. For at dette skal kunne ske, må vi gøre os modtagelige for Helligåndens budskab til os. Uden bøn er dette ikke muligt. Ældste Bruce R. Mc. Conkie har sagt: „Der findes ingen frelse uden bøn." Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith, at det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed. (L&P 131:6). Det er let at se sammenhængen mellem begge disse udtalelser: Uden bøn ingen kundskab, uden kundskab ingen frelse.
Vi lever i en tid, hvor de som elsker retfærdigheden ofte har grund til at ængstes på grund af det de ser ske. Præsident Kimball sagde, at vi lever i en døende verden.
Den sidste dages hellig, som holder op med at bede kommer til at fortvivle i sit hjerte. Verden vil overmande ham. Han vil glemme at bagved — på den anden side af vanskelighederne kommer lysets og sandhedens sejr over det onde. Han vil tabe såvel håbet som troen og kærligheden.
Herren har gentagne gange formanet sit folk at bede og har også givet mange gode råd med løfter til dem som beder i tro. „og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer." Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet". (3 Nephi 18:20, 21).
Lad alle os som er taknemmelige over at måtte regnes blandt de sidste dages hellige aldrig blive fristet til at forsage bønnen. Lad os også i bønnen udtrykke vor taknemmelighed, bekende vor forsømmelser og fejl, be' om kraft for os selv, for vor kære og hinanden. Lad os dernæst også lytte til, hvad ånden hvisker til svar. Hvilke kundskab han vil give os. Hvilket svar på vore spørgsmål. Hvilken klarhed over ting som vi overvejede i vor hjerte?
Han vil åbenbare sandheden for os . . . og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting. (Mor. 10:5).

Kinesisk klan-genealogi bliver filmet

„The Church Genealogical Department" vil snart være i besiddelse af den største samling af kinesisk genealogi i hele verden — Kina inklusive."
Ted Telford, specialist i erhvervelse af dokumenter og operationer i marken hos genealogisk afdeling, sagde dette, da han diskuterede afdelingens plan med at mikrofilme hundreder af klan-genealogiske dokumenter i Taiwan og Hong Kong.
Siden september 1975 har „The Church Genealogical Department" mikrofilmet 500 „titler" indenfor klangenealogi på Formosa. Broder Telford forklarede, at en „titel" kan bestå af fra et til adskillige bind, og at hvert bind består af hundreder af navne.
Kirken har ansat en hel del mennesker — hvoraf de fleste er ikke-medlemmer — som arbejder deltids med at finde og filme optegnelser. Medlemmer bliver også opmuntret til at hjælpe med eftersøgningen.
„Det er vanskeligt og langsommeligt arbejde, fordi der på Formosa ikke er nogen biblioteker eller regeringsarkiver, hvor denne slags optegnelser bliver samlegt, og genealogerne må selv finde optegnelserne" sagde specialisten.
Siden de fleste af optegnelserne er i privateje hos de forskellige familier, må genealogerne først vinde de pågældende familiers tillid, før de kan filme deres optegnelser.
Nogle familier vil ikke tillade, at op-

tegnelserne bringes ud af deres hjem, så filmudstyret må ofte tages med til hjemmene.
Skøn arbejdet er langsommeligt, går det godt fremad og „er anstrengelserne værd", sagde han. Situationen er i høj grad den samme i Hong Kong, men der er mindre forhåndenværende materiale, fordi byen er temmelig ny og mange af optegnelserne blev efterladt i hovedlandet Kina, da folk i stort antal immigrerede derfra sidst i fyrrene.
„I Asien finder man nogle af de bedste genealogiske optegnelser i verden. Mange af de klan-genealogiske optegnelser er nøjagtige ca. 1.000 år tilbage. Nogle går endda helt tilbage til det legendariske tal 3.000 år før Kristi Fødsel", sagde specialisten.
Kinesiske optegnelser bliver vældigt godt holdt på grund af skikken med at tilbede forfædrene og vigtigheden af at bestemme rettighederne til arv af ejendomme.
„Alle de nødvendige oplysninger er samlet i optegnelserne — fødsler, ægteskaber og dødsfald", sagde han.
„Det er interessant, hvorledes Herren har sørget for disse optegnelser og hvorledes disse traditioner med at føre dem er blevet opretholdt lige til den dag, hvor vi kan indsamle dem", tilføjede han.
Når optegnelserne er filmet, bliver de ikke oversat, men bliver sendt til det genealogiske bibliotek nøjagtigt som de er. Der vil gå mange år, før de klan-genealogiske optegnelser bliver katalogiseret til tempelarbejde.
„The Church Genealogical Department" har filmet mange andre kinesiske klan-genealogiske optegnelser fra biblioteker i Japan og fra bibliotekerne ved Harvard Universitetet, universitetet i Berkeley i Kalifornien og universitetet i Hong Kong.
I næste måned (juni 1976) vil afdelingen begynde at filme kinesiske klan-genealogiske optegnelser ved Columbia Universitetet, hvor den største enkeltsamling af optegnelser findes.

I år blev der dannet elleve nye missioner

Yderligere tegn på kirkens vækst ses af Det øverste Præsidentsskabs erklæring om dennelse af 8 nye missioner. Med de nye missioner, der blev dannet i løbet af de første fire måneder af året, bliver det 11 nye missioner i 1976. Der er nu 145 missioner, hvoraf 101 er blevet dannet indenfor de sidste 20 år. Af de 101 blev 60 dannet mellem 1965 og 1975.
De 9 nye missioner vil blive stationeret i Okayama, Japan; San Salvador, El Salvador; Lima, Peru; Barcelona, og Sevilla, Spanien; Manchester, England; Göteborg, Sverige og Tampa, Florida.
De 3 nye missioner, der blev bekendtgjort tidligere i år, har hovedkvarter i Kaohsiung, Formosa; Winnipeg, Manitoba, Canada og Houston, Texas.
Japan Okayama Missionen skal dannes ved en omgruppering af Japan Fukuoka- og Japan Kobe Missionerne.
El Salvador San Salvador Missionen skal dannes ved en deling af Guatemala City Missionen. Førnævnte mission får ca. 12.000 medlemmer. Der er mere end 17.000 medlemmer i Guatemala.
Fuldtids-missionærarbejde i Spanien begyndte i 1968 under Den franske Missions ledelse. Medlemstallet er nu ca. 1.000 og Spanien Madrid Missionen, der blev dannet i 1970, er blevet delt i Spanien Barcelona- og Spanien Sevilla Missionerne.
Sverige Göteborg Missionen med 2.500 medlemmer, bliver dannet ved en deling af Sverige Stockholm Missionen, som får 3.000 medlemmer.
Den allerede eksisterende Peru Lima Mission bliver delt i Peru Lima Nord og Peru Lima Mission Syd, med 8.000 medlemmer i nord og næsten 7.000 i syd.
In den anden ende af verden, i Storbritannien, vil England Leeds Missionen blive omdannet, således at England Manchester Missionen kan dannes heraf. Den nye mission får ca. 8.000 medlemmer, medens Leeds Missionen får 11.000.
I de forenede Stater vil Florida Tampa Missionen blive dannet ved en deling af Florida Ft. Lauderdale Missionen, som har 7.000 medlemmer.
Af de 3 nye missioner, som er blevet bekendtgjort tidligere på året, er Texas Houston Missionen blevet dannet af Texas San Antonio Missionen. Hver af disse missioner har ca. 13.000 medlemmer, og hver af dem er dækket af stave.
Mod nord er Canada Winnipeg Missionen blevet dannet af dele af to andre missioner, Canada Calgary Missionen, og Syd Dakota Rapid City Missionen. Den nye missions område vil omfatte hele Manitoba og Saskatchewan mod vest og en lille del af det sydvestlige Ontario mod øst, og den får ca. 4.200 medlemmer.
Formosa Kaohsiung Missionen, der har 3.600 medlemmer, er blevet dannet ud af Formosa Taipei Missionen, der har 4.600 medlemmer.

To nye stave i Det fjerne Østen

Den 22. og 25. april blev to hovedmilepæle i kirkens historie i Det fjerne Østen nået, da de første stave blev organiseret på Formosa og i Hong Kong. Disse stave er de første blandt kineserne.
De nye stave er et naturligt resultat af kirkens udvikling i disse to lande. Engang var begge en del af den sydlige afdeling af Den fjernøstlige Mission. Nu er der Hong Kong Missionen og Formosa Taipei Missionen. Man har planlagt i juli måned at dele sidstnævnte mission, således at den nye Formosa Kaohsiung Mission kan dannes.
De nye stave blev organiseret under ledelse af ældste Gordon B. Kinckley fra de tolvs Råd, assisteret af ældste Adney Y. Komatsu, assistent for de tolvs Råd og område-tilsynsførende for Det fjerne Østen.

Taipei Formosa-staven.
Taipei Formosa-staven blev grundlagt tyve år efter at de første missionærer fra de sidste dages hellige

landede på øen i 1956. Tre år senere blev landet indviet til forkyndelse af evangeliet af ældste Mark E. Petersen fra De tolvs Råd. I 1971 blev Formosa Taipei Missionen dannet.

Chang I-ch'ing, distriktspræsident for den nordlige del af Formosa Taipei Missionen, blev opretholdt som præsident for den nye Taipei Formosa-stav. Opretholdt som hans rådgivere blev Liang Jun-sheng og Wan Kan-leung.

Chang I-ch'ing, 57 år blev født i Tung Men, Kina, Han er et nyt medlem af kirken og blev døbt den 16. februar, 1963, i Hsin Chu, Formosa. Den 18. november 1951 giftede han sig med Hsing Chaung. De har fire børn. Han har gjort tjeneste som rådgiver for grenspræsidenten, grenspræsident og distriktspræsident. Han er matematiklærer på et gymnasium.

Præsident Jun-sheng, 62 år, blev født i Kanton, Kina. Han er også nyt medlem og blev døbt den 8. maj 1958 i Taipei, Formosa. Den 28. december 1944 giftede han sig med Wy I-ya. De er forældre til tre børn. Hans tidligere stillinger omfatter såvel grenspræsident, distriktspræsident, rådgiver for den sydlige afdeling af Den fjernøstlige Mission som distriktsrådgiver. Han er professor i zoologi ved Formosa National-Universitet.

Præsident Kan-leung, 32 år, fødtes i Kanton, Kina. Han er nyt medlem i kirken og blev døbt den 28. februar 1962 i Hong Kong. Den 14. februar 1974 giftede han sig med Ng Suk-yi. Præsident Kan-leung, som er afdelingskoordinator for kirkens afdeling for seminar- og institutprogrammet, har været rådgiver for en distriktspræsident, foruden at han har været grenspræsident og bestyrelsessekretær for Formosa Taipei Missionen.

Hong Kong Kowloon-staven

I 1953, tidligt i kirkens historie, ankom 3 missionærer til Hong Kong. To måneder senere vendte de hjem — dørene til succes i det område var blevet lukket for dem. I 1949 blev landet indviet til missionærarbejde, men i løbet af få år blev missionærerne sendt hjem på grund af den koreanske konflikt og den kinesiske revolution. Da missionærerne vendte tilbage i 1955, tillod omstændighederne forkyndelse af evangeliet. Den nye stav, som har 3.410 medlemmer, blev dannet af Hong Kong Missionen.

Sheldon Shiu-Tat Poon blev opretholdt som præsident for den nye Hong Kong Kowloon-stav og Kat-Hing Ng og Alfred Kwok Chiu Au blev opretholdt som hans rådgivere.

Præsident Poon, 30 år, blev født i Shanghai, Kina. Han er et nyt medlem af kirken og blev døbt den 7. juni 1958 i Hong Kong. Den 4. august 1971 giftede han sig i templet i Salt Lake City med Eliza Yu-Ping Lau. De har to børn. Den nye stavspræsident, som er juvelér, har gjort tjeneste som grenspræsident, rådgiver for distriktspræsidenten, distriktspræsident og rådgiver for missionspræsidenten.

Præsident Ng, 45 år, blev født i Hong Kong. Han er også nyt medlem og blev døbt den 3. maj 1957 i Hong Kong. Den 21. februar 1949 giftede han sig i Hong Kong med Pang Lai-har. De er forældre til syv børn. Af tidligere stillinger har han haft stillingen som præsident for to grene, distriktspræsident og rådgiver for missionspræsidenten. Præsident Ng er direktør for kirkens distributionscenter i Hong Kong.

Præsident Au, 31 år, blev født i Hong Kong. Han sluttede sig til kirken den 29. december 1958 i Hong Kong. Den 12. december 1972 giftede han sig i templet på Hawaii med Cheung Shiu Ling. Præsident Au, der har en stilling i en bank, har gjort tjeneste som distriktssekretær, grenspræsident, distriktspræsident og distriktsrådgiver.

En hilsen fra Salt Lake City

Jeg finder her i den danske Stjerne for Januar 1976 en Artikel skrevet af Frank Sandberg om Aaret 1944, da vi afslørede en Buste eller Plade fra Josef Smiths Martyrium den 27. Juni 1944. Jeg ser mit navn er nævnt sammen med Broder Christensen. Jeg var dengang Grensforstander i Hjørring Gren. Og må jeg her fortsætte Historien om mig selv og Broder Christensen fra den Tid af, hvor Frank Sandberg og hans Fader Emil Sandberg fik Kørelejlighed til Roskilde. Jeg vil dog her give en lille Rettelse. Vi, Christensen og jeg var ikke langt tilbage og kunde ikke naa Bilen. Den var fyldt. Broder Sandberg og hans Fader hjalp jeg med at komme op paa det høje Lad og saa sagde Vognmanden: „Ikke flere, det er nok." Efter de var kørt overlod min broder Julius den ene Cykel til os. En anden til et par andre, og saa kørte først Br. Christensen en kilometer, lagde Cyklen i Grøften og gik. Da jeg naaede Cyklen kørte jeg forbi Br. Christensen og naar jeg synes jeg var forbi ham ca. 1 km lagde jeg Cyklen. Saadan gik det til Roskilde. Vi forhørte os paa Banegaarden. Men ingen Tog. Derefter fortsatte vi i samme stil til Ringsted. Efter vi kom fra Ringsted lagde vi os i Vejgrøften og fik et par Timers Søvn. Saa fortsatte vi til Slagelse og Sorø indtil vi kom til Korsør om Aftenen kl. 8. Jeg gik ind paa Banegården og forhørte mig om der gik nogle Færger. Svaret var: „Vi ved ikke", jeg fortalte derefter Assistenten, at vi faktisk havde været paa Benene siden Dagen i Forvejen om Morgenen og sagde jeg havde hørt Rygter om, at Flygtninge kunde faa Lov at sove i de tomme Jernbanevogne, der var oprengerede. Jeg fik et Svar, der var overraskende til mig. Det lød: „Nej, Det kan De ikke, men vent, saalænge disse tyske Soldater gaar her kan De ikke. Men kl. 10 kører vi et tog ind paa fjerde Spor. Naar det stopper, gaa over til det og tag en Kupé. Men gør det uden jeg ser det, ingen vil forstyrre Dem, men vær ude igen kl. 6 i Morgen. Vi gjorde det og kom ind i en første klasses Kupé, hvor vi sov til den lyse Morgen. Vi var ude kl. 6. Hele dagen vandrede vi rundt og ventede. Cyklen staldede vi ind i et Hotel. Kl. 2 forhørte vi os igen om Færgen og blev vist ned til en, der var rede til at sejle kl. 3. Der blev dog sagt, at vi skulde ikke vente, der var Tog for os i Nyborg. Men der var et Tog, der var næsten fyldt. Vi fik Sæde i Døren med Benene udenfor paa Trinbrættet. Det var en støvet Historie.

Helt til Aarhus sad vi der. Her gik mange ud og vi fik en Staa plads. Vi tænkte, Toget gaar vist ikke længere, men det fortsatte til Aalborg. Efter Randers fik vi Sæder. Kl. var 11 Aften, da vi naaede Aalborg. Men Togetkørte videre og vi kom hjem til vore bekymrede Familier Kl. 1 om Natten. Jeg troede jeg skulde være paa Arbejde næste Morgen, men der var lukket for Vand og Gas af Tyskerne. Først 3 Dage efter begyndte jeg paa mit Arbejde.
Det er en af disse Begivender jeg errindrer best, og jeg tror fuldt og fast paa, at Gud ledede os i alt.

Verner H. Andersen
1886 So. 5th East
Salt Lake City, Utah

Nogle få nye rad om indsamling af forråd:
Motto:

Det regnede ikke, da Noa byggede arken

1. Anskaf en bog om førstehjælp.
2. Anskaf „Passport to Survival". Det er en kogebog, som har opskrifter på mad tilberedt udelukkende af „grundpillerne" (hvede, tørmælk, honning [sukker], salt og vand) Bogen kan købes på Distributions Centret og den koster ca kr. 27,75.
3. Pas på at konserves, der opbevares, (f. eks. i en kælder) ikke fryser. Isen vil kunne sprænge såvel glas som dåser.
4. Glas-konserves opbevares helst mørkt, da nogle vitaminer ødelægges af lyset.
5. HUSK, Konserves skal roteres. Efter 2 års opbevaring vil næringsværdien forringes.
   Saml ikke et forråd af konserves, medmindre det holdes i stadig rotation.
6. Konservesdåser bør vendes 2-3 gange om året, for at de fastere dele af indholdet ikke skal sætte sig fast på bunden.
7. Hvis man køber tørmælk i større portioner (f. eks. 20 kg's sække) bør man, når sækken er åbnet, pakke det om i mindre beholdere, der kan lukkes tæt, da mælken vil klumpe under påvirkning af fugtigheden i luften. Brug beholdere af en størrelse svarende til ca 1 uges forbrug. Glas med skruelåg er udmærkede.
8. Hvis familien vægrer sig ved at drikke tørmælk, kan man, for at holde lageret i rotation, blande frisk mælk halvt med udrørt tørmælk, det vil ingen protestere imod, og så er det tilmed økonomisk.
9. Man kan leve 2 mdr. alene af tørmælk samt c-vitamin tilskud uden at tage skade på helbredet (dvs. få mangelsygdomme).
10. Da kød er forholdsvis svært at opbevare, er det klogt at se sig om efter andre protein-kilder.
    Alle slags bønner er meget protein- holdige, ligesom Peanut Butter måske fortjener at blive mere brugt. Det har er meget højt protein-indhold (bare en skive brød smurt med Peanut Butter dækker 1/5 af det daglige behov) Peanut Butter kan opbevares ca 2 år.
11. Madolie i den fra fabrikken forseglede metaldunk kan opbevares i flere år.
12. Fedt, som smeltes og opbevares i forseglede beholdere, kan opbevares i 5-8 år.
13. Smør kan holde sig mindst 1 år, hvis det smeltes. Det rene smørfedt opbevares i forseglede beholdere. Bundfaldet bruges i madlavningen.
14. Sukker og mel i poser eller sække stables skiftevis ved opbevaringen. Dette hjælper med til at forebygge, at der går insekter i melet.
15. Opbevar intet direkte på et cementgulv. Læg f. eks. nogle brædder på gulvet, så luften kan cirkulere og derved forhindre, at det opbevarede „sveder".
16. Lad aldrig flasker og glas stå tomme. Hvis der ikke er andet i dem, så fyld dem med vand, tilsat Klorin eller Atamon.
17. Opbevar vand til ca. 14 dages forbrug. Beregn 50-75 liter vand pro persona.
18. Sæbe er en af de ting, der først bliver mangel på i en krisesituation. Sørg for at have både håndsæbe og vaskepulver samt shampoo og barbersæbe på lager.

Hjælpeforeningen.

At prøve er ikke nok

Omvendelsen er ikke fuldstændig, når man blot *ønsker* at opgive synden. At prøve med en veg indstilling og svag indsats er at sikre fiaskoen, når man står over for Satans stærke modangreb. Det, der behøves, er en viljestærk indsats. En historie kan måske illustrere dette. En officer beordrede en soldat til at bringe et budskab til en anden officer. Soldaten gjorde honnør og sagde: „Javel, jeg skal prøve, hr. løjtnant!" Dertil svarede officeren: „Jeg er ikke interesseret i, at De vil *prøve*. Jeg ønsker, at De skal levere dette budskab." Soldaten, der nu var en smule flov, svarede: „Jeg skal gøre mit bedste, hr. løjtnant!" Dertil svarede løjtnanten, der nu var helt forarget, med samme iver: „Jeg ønsker ikke, at De skal *prøve*, og jeg ønsker ikke, at De skal „gøre Deres bedste". Jeg ønsker, at De skal levere dette budskab." Den unge soldat strakte sig i sin fulde højde, han syntes han tog situationen i strakt arm, da han igen gjorde honnør og sagde: „Jag skal gøre det eller dø, hr. løjtnant". Hertil svarede den nu ret irriterede officer: „Jeg ønsker ikke, at De skal dø, og jeg ønsker ikke, at De skal „gøre Deres bedste". Jeg ønsker, at De skal levere dette budskab. Hør nu her, mit forlangende er ikke urimeligt. Budskabet er vigtigt, afstanden er ikke stor. De er ved godt helbred, De kan gøre, hvad jeg har bedt om. Se så at komme ud og fuldfør Deres opgave."
Det er normalt for børn at prøve. De falder og rejser sig mangfoldige gange, før de bliver i stand til at gå og stå. Men voksne, som har gennemgået deres læretid, må beslutte sig til, hvad de vil gøre, og så gøre det. At „prøve" er svaghed. At „gøre det bedste, jeg kan" er ikke styrke. Vi må altid gøre *bedre*, end vi kan. Det gælder overalt i livet. Vi har en ven, som har lovet: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank, så skal der lukkes op for jer" (Matt. 7:7). Med inspiration fra Herren kan vi hæve os over vor individuelle kraft, strække os ud over vore personlige muligheder.
Spencer W. Kimball: Tilgivelsens mirakel. (dansk 1975)

Vær du ydmyg:
og Herren, din Gud, skal lede dig ved hånden,
og gi' dig svar på dine bønner.

Råb til ham når I er på eders ager, ja, for alle eders hjorde.
Råb til ham i eders hus ja, for hele eders husholdning,
både morgen, middag og aften.
Ja, råb til ham om beskyttelse mod eders fjenders magt.
Ja, råb til ham om beskyttelse mod djævelen som er
al retfærdigheds fjende.
Men dette er ikke alt. I må udøse eders sjæl i eders kammer,
på eders hellige steder og i eders ørken.
Ja, og når I ikke råber til Herren, så lad eders hjerte være
fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig om eders velfærd,
og også for deres velfærd som er omkring eder.

